

mgr Monika Domańska-Tomezyk
ul. Kasztanowa 1H, 32-566 Alwernia
tel. 663-158-817

PROGRAM PRAC KONSERWATORSKICH
ELEWACJI: OPASKI OKINNE, STOLARKA OKIENNA I DRZWIOWA,
KAMIENNE SCHODY, SCHODY NAD GROTĄ KAMIENNĄ
PAŁACU BADENICH W BEJSCACH
OBECNIE DOMU POMOCY SPOŁECZNEJ

grudzień 2017 r.

PROGRAM PRAC KONSERWATORSKICH

PRZEDMIOT PRAC:

Elewacje Pałacu Badenich, obecnie pełniącego funkcję Domu Pomocy Społecznej w Bejskach, Bejsce 230, 28-512 Bejsce.

Nr działki ewidencyjnej 432/2, gmina Bejsce, powiat kazimierski.

INWESTOR/UŻYTKOWNIK:

Dom Pomocy Społecznej w Bejskach, Bejsce 230, 28-512 Bejsce, gmina Bejsce, powiat kazimierski.

CZAS TRWANIA PRAC:

luty 2018 r. – grudzień 2022 r.

ZAKRES PRAC:

Konserwacja techniczna i estetyczna detalu sztukatorskiego na elewacjach (w zakresie naprawy okien i opasek okiennych). Naprawa pęknięć na elewacjach.

Konserwacja stolarki okiennej i drzwiowej (drzwi na elewacjach, w tym drzwi na elewacji frontowej, drzwi do groty i drzwi wewnętrzne w pomieszczeniu groty oraz górne okna łukowe w ryzalicie nad grota).

Konserwacja groty na elewacji tylnej oraz konserwacja stopni blokowych na elewacji tylnej nad grota.

Remont tarasu wejściowego głównego z konserwacją posadzki kamiennej.

Konserwacja stopni blokowych na elewacji frontowej wraz z konserwacją murków oporowych i wzmocnieniem podbudowy.

Konserwacja portyku wejścia głównego.

SPIS ZAWARTOŚCI DOKUMENTACJI:

- część opisowa – 15 stron A4
- dokumentacja fotograficzna – (Fot. 1 – 163)

Alwernia grudzień 2017 r.

Autor programu: mgr Monika Domańska-Tomczyk

Prawa autorskie zastrzeżone.

WSTĘP

Głównym celem planowanych prac jest konserwacja techniczno-estetyczna elewacji Pałacu Badenich pełniącego obecnie funkcję Domu Pomocy Społecznej w Bejskach. Obiekt jest wpisany do rejestru zabytków pod numerem A.174/1-3. Konserwacji poddane będą elementy stolarki okiennej wraz z montażem opasek okiennych na wzór istniejących (oraz naprawa opasek istniejących), portyk wejścia głównego, kamienne schody z murkami bocznymi tzw. „policzkami” (wejście główne) i schody betonowe (nad grocią), stolarka drzwiowa zewnętrzna oraz wewnętrzna w grocie wraz ze stopniami kamiennymi przy drzwiach (wnętrze groty). Naprawa pęknięć na elewacjach.

W 2015 roku został opracowany program prac konserwatorskich („PROGRAM PRAC KONSERWATORSKICH ELEWACJI WRAZ Z DEKORACJĄ ARCHITEKTONICZNĄ PAŁACU BADENICH W BEJSCACH OBECNIE DOMU POMOCY SPOŁECZNEJ”, 2015 r., aut. Moniki Domańskiej) dotyczący tynków i sztukaterii oraz kamiennej groty. Niniejsze opracowanie dotyczy elementów nie ujętych w opracowaniu z 2015 r. a stan zachowania został uszczegółowiony ze względu na szybko postępujące zniszczenia obiektu.

il. 1. Rzut poziomy DPS w Bejskach z zaznaczonym zakresem prac.

HISTORIA OBIEKTU

Klasycystyczny pałac w Bejskach powstał w 1802 roku. Zaprojektował go Jakub Kubicki dla Marcina Badeniego, pełniącego funkcję ministra sprawiedliwości w rządzie Królestwa Polskiego. Jakub Kubicki był uczniem Dominika Merliniego, twórcy m.in. rezydencji wielkiego księcia Konstantego – warszawskiego Belwederu.

Autor monografii Bejsce dr Jerzy Bajka daje dokładny opis budowli: „Pałac powstał prawie dokładnie na miejscu drewnianego dworu Potockich, wcześniej Firlejów, w parku, który później, w drugiej połowie XIX w. został uporządkowany i obsadzony według projektu Augustyna Denizot.”

Budowa ma charakter belwederu i usytuowana jest na osi północno-południowej na niewielkim zboczu, opadającym ku południowi zboczu. Poziom gruntu na którym umieszczony jest obiekt (zbocze) spowodował, że część poziomu piwnic jest ponad jego poziomem. Pałac jest podpiwniczony, piętrowy na planie prostokąta. Elewacja frontowa posiada otwory okienne ustawione w dziewięciu osiach pionowych. Na osi środkowej znajduje się portyk (trójosiowy) z doryckimi kolumnami z belkowaniem z napisem "PRACA NADAŁA SPOCZYNEK" i trójkątnym

tympanonem. Na elewacji tylniej znajduje się ryzalit sali balowej, w części cokołowej umieszczono kamienną grotę z kamienia łamanego (dziki watek). W belkowaniu ryzalitu znajduje się data "M.D.CCCII.". Ciekawym rozwiązaniem zastosowanym przez Kubickiego w konstrukcji górnej kondygnacji jest zmniejszenie wysokości otworów okiennych, co podkreśla przeznaczenie tej części pałacu. Pomieszczenia na piętrze zarezerwowane były bowiem na sypialnie, zaś parter pełnił funkcję reprezentacyjną. Elewacje są boniowane z zamknięciem w postaci gzymsu koronującego. Obiekt zamyka dach czterospadowy z masywnym kominem, murowanym i otynkowanym. Elewacje obecnie mają biały kolor.

Przez wiele dziesięcioleci z parku przypałacowego do kościoła prowadziła kamienna kładka, którą właściciele i mieszkańcy pałacu przechodzili na msze i inne uroczystości kościelne.

Według szacunków w 1945 r. biblioteka w pałacu w Bejskach liczyła 268 starodruków, 135 książek beletrystycznych i 568 prac naukowych.

Od 1955 roku pałac zaczął pełnić funkcję Domu Pomocy Społecznej dla osób dorosłych.¹

STAN ZACHOWANIA

WĄTEK CEGLANY, TYNKI I SZTUKATERIE

Po zapoznaniu się z obiektem i porównaniu jego stanu od roku 2015 stwierdzić można, że obiekt ulega szybkiej degradacji.

Budynek nie posiada izolacji fundamentów a czynnikiem negatywnie wpływającym na niszczenie i zawilgocenie ścian jest szlichta cementowo-piaskowa. Ponadto powierzchnia tynku została opracowana niestarannie w wyniku licznych napraw. Poza tym wokół obiektu wykonano chodnik bezpośrednio przylegający do ścian pałacu. Spowodowało to podniesienie poziomu gruntu i uniemożliwienie odparowywania wody znajdującej się przy fundamentach. Istnieje opaska drenażowa pod opaską z kostki brukowej-betonowej jednakże część wysokości kamiennej okładziny znajdującej się w pasie cokołowym obiektu zatopiona jest poniżej gruntu. Powyższe czynniki wpływają na intensywniejsze podciąganie kapilarne wody z gruntu. Dodatkowo odbijanie się wody opadowej od powierzchni opaski z kostki betonowej powoduje utrzymywanie się wilgoci w strukturze muru w skutek, czego widoczna jest dezintegracja cegły i przebarwienia oraz zmiany barwne na całej powierzchni ścian i elementów kamiennego detalu. Większość tynków pokryta jest siatką spękań. Także profile sztukatorskie i tynki nad oknami wykazują pęknięcia strukturalne. Tynk jest pokryty farbami, które łuszczą się i odpajają od ściany. Na ścianach występują znaczne pęknięcia tynków i prawdopodobnie struktury murów.

Powyższe czynniki mają wpływ na stan zachowania drewnianej stolarki okiennej i opasek zamontowanych wokół okien na elewacji północnej i wschodniej.

PORTYK I SCHODY WEJŚCIA GŁÓWNEGO

Detal architektoniczny jakim jest portyk (murowany z cegły i częściowo z kamienia) oraz kamiennych schodów z murowanymi bokami narażony był na nieustającą degradację w wyniku zarówno czynników atmosferycznych, zanieczyszczenia powietrza, użytkowaniem oraz nieprawidłowymi naprawami.

Wstępne badania stratygraficzne wykazały, że trzony kolumn wykonane są z cegły palonej pokrytej tynkiem, bazy kolumn wykonano z kamienia. Prawdopodobnie kapitele także są wykonane z kamienia (po ustawieniu rusztowań należy to przebadac). Kamień występujący pod warstwą tynków i powłok malarskich jest mocno osłabiony. Widoczna jest rozległa dezintegracja granulacyjna oraz liczne ubytki wypełnionymi zaprawami cementowymi.

Schody przed wejściem głównym wykonane są z piaskowca zbitego w formie stopni blokowych (6 stopni) z bocznymi murkami tzw. „policzkami”. „Policzki” wymurowane są z cegły palonej, otynkowanej i wielokrotnie malowanej pobiałami i farbami emulsyjnymi. Nakrywy „policzków”

¹ <http://www.dpsbejsce.strefa.pl/historia.html>

były pierwotnie wykonane z piaskowca, jednakże obecnie w wyniku zniszczeń i napraw w większości zostały one uzupełnione zaprawami m.in. cementowymi. Przemalowania i naprawy mocną, cementową zacierką utworzyła przede wszystkim nieestetyczną powłokę, powodującą degradację strukturalną kamienia i ceglanych ścianek.

Murowane ścianki „policzków” narażone są na stałe i silne zawilgocenie oraz ciągłe podciąganie kapilarnie wody z gruntu, transportujące jednocześnie rozpuszczalne sole. Wynikiem tego są widoczne zdeintegrowane cegły. W miejscach, gdzie tynk uległ zniszczeniu i odsłonił watek ceglany widoczne są zniszczone cegły i spoiny. Dodatkowo opady atmosferyczne w miejscach odsłoniętego wátku ceglanoego wypłukały spoiwo. W wyniku powyższego watek miejscowo stracił swą pierwotną zwięźłość i spoistość, kruszy się, rozwarstwia, łuszczy i pęka. W trakcie prac należy zweryfikować stan podbudowy pod schodami i murkami („policzkami”). Prawdopodobnie istnieje podbudowa fundamentowa schodów jednakże może ona być w złym stanie technicznymi i może ona nie wchodzić pod murkami („policzkami”).

Schody kamienne było i są narażone na stałe i silne zawilgocenie i działanie soli, co spowodowało miejscową degradację, wykruszenia oraz utracenia. Na powierzchni kamienia występują zmiany barwne. Spowodowane zostało to przez ciągłe wnikanie wody transportującej jednocześnie rozpuszczalne sole. Fuga pomiędzy kamiennymi blokami straciła swoje własności techniczne i uległa wykruszeniu. Cała powierzchnia schodów pokryta jest mchami i glonami.

Spocznik we wnęce portyku wykonany jest z zaprawy cementowej. Prawdopodobnie pod warstwą cementu i asfaltu jest okładzina kamienna lub bloki kamienne (piaskowiec jak schody blokowe). Niestety w wyniku zniszczeń został zdemonstrowany i zastąpiony wylewką cementową. Z czasem zaprawa cementowa uległa zniszczeniu. Spękania skurczowe i pęknięcia powstałe z czasem powodują wnikanie wody w podłoże.

Kamienna grota na elewacji południowej również od roku 2015 uległa kolejnym zniszczeniom. Widoczne są pęknięcia, które są stabilne i nie pogłębiają się. Jednakże zauważalny jest postęp degradacji wátku dzikiego grotu. Na wátku kamiennym z wapienia pińczowskiego i piaskowca utworzyła się ciemniejsza patyna i dezintegracja strukturalna kamienia. Miejscowo występuje osypywanie się kamienia. Spoina pomiędzy kamieniami ulega wykruszeniu i pęknięciom w wyniku migracji wody.

STOLARKA OKIENNA Z OPASKAMI, ORYGINALNE OKNA PÓŁOKRĄGŁE NA RYZALICIE

Stolarka okienna z opaskami (zrekonstruowanymi w 2010 r.) wykazuje miejscowe zniszczenia. W wyniku użytkowania i narażenia na warunki atmosferyczne okna i istniejące drewniane, opaski okienne uległy miejscowym uszkodzeniom, ubytkom i niewielkim rozszczelnieniom.

Zrekonstruowana stolarka wykonana jest z drewna sosnowego i pomalowana na kolor biały.

Na łączeniach (na tzw. „gierunkach” profili) widoczne są szczeliny i i złuszczenia farby. Ogólnie stan drewna jest dobry i wymaga jedynie oczyszczenia i drobnych napraw.

Poza tym w górnej części ryzalitu (u szczytu ryzalitu) znajdują się półokrągłe okna drewniane, oryginalne z drewna sosnowego. Ze względu na intensywne użytkowanie obiektu i brak dostępu do wysoko położonych okien stolarka była narażana na rozległe zniszczenia i utrudnione możliwości do wykonywania bieżących napraw.

Widoczne są rozszczelnienia, uszkodzenia drewna w wyniku zmian wilgotności powietrza i bezpośrednie działanie wody, pogłębienie rysunku słoju w wyniku działania czynników atmosferycznych i promieniowania UV.

W wielu miejscach widoczne są złuszczenia lakierów. Od strony wewnętrznej okien w większości zachowały się oryginalne zawisy i haczyki (tzw. „koniki”). Współcześnie zamontowano wywietrzniki.

Elementy okuć (zawiasy, płaskowniki, zawiasy) są kilkakrotnie przemalowane farbami olejnymi i olejno-ftalowymi.

Szyby zamontowane są na kicie szklarskim, który z czasem uległ wykruszeniu.

STOLARKA DRZWIOWA ZEWNĘTRZA I DRZWI WEWNĘTRZE W GRODZIE

W grodzie (drzwi zewnętrzne i wewnętrzne) zachowała się oryginalna stolarka drzwiowa. Zachowana stolarka wykonana jest z drewna sosnowego. Są to podwójne drzwi (wewnętrzne przeszklone, dwuskrzydłowe i zewnętrzne pełne, dwuskrzydłowe).

Na elewacji frontowej (płd.) we wnęce portyku znajdują się trzy pary drzwi (dwuskrzydłowych, boczne prostokątne i środkowe zamknięte półokrągłym nadświetłem, które obecnie jest zablendowane sklejką).

Stolarkę bardzo często poddawano odnowie. Ze względu na intensywne użytkowanie obiektu stolarka drzwiowa była narażana na rozległe zniszczenia. W ramach bieżących napraw wielokrotnie przemalowywano ją farbami olejnymi i olejno-ftalowymi, wymieniano szklenia i zamki.

Na futrynach, pod listwami przymykowymi drzwi, pod kilkoma warstwami przemalówek występuje pierwotna warstwa malarska w kolorze białym.

Ogólnie stan drewna jest zły jednakże kwalifikuje się do wykonania ich konserwacji. Występują rozszczelnienia, uszkodzenia drewna w wyniku użytkowania, pogłębienie rysunku słoju w wyniku działania czynników atmosferycznych i promieniowania UV.

W wielu miejscach występują odpryski lakieru odsłaniające drewno, zwłaszcza na dolnych partiach stolarki. Powłoki lakiernicze, zwłaszcza późniejsze, są mocno spękanymi, łuski są łódeczkowato podniesione, co ułatwia penetrację wody atmosferycznej w strukturę drewna i przyspiesza jego niszczenie.

Oryginalne zawisy, okucia zawiasów, klamki w skrzydłach drzwiowych zachowały się do naszych czasów. Jedynie niektóre zasuwki i zamki są współczesne.

W ostatnich latach przestrzeń pomiędzy podwójnymi drzwiami groty wypełniono luźnymi płytami styropianu w celu izolacji cieplnej.

Elementy okuć, metalowe są powierzchniowo skorodowane, na powierzchni występują pozostałości starszych lakierów i farb.

KAMIENNE SCHODY WE WNĘTRZU GROTY

Ze względu na użytkowanie obiektu na powierzchni kamienia występują przede wszystkim zmiany barwne. Kamienne schody znajdują się przy stolarce drzwiowej prowadzącej na zewnątrz budynku. Stolarka jest zniszczona a przez to nieszczelna. Występują tzw. mostki termiczne w wyniku których kamienne schody narażone są na przemarzanie. Zmiany temperatur spowodowały wykruszenie spoiny, przebarwienia i miejscowe wykruszenia kamiennych stopni. W stopniach przez drzwiami wewnętrznymi występuje duży ubytek (w wyniku użytkowania lub uszkodzenia mechanicznego) uzupełniony zaprawą cementową.

SCHODY NAD GROTA

Nad grota (bezpośrednio na sklepieniu groty) znajdują się schody kamienne, blokowe obecnie zatarte zaprawą cementową. Są to jednobiegowe (po łuku) schody bez barierki. Niską barierkę tworzy wąż kamienny ścian groty (wysokość 20-80 cm) oraz słupki z łańcuchem.

Ze względu na to, że schody kamienne uległy zniszczeniu zatarto je zaprawą cementową. Obecnie zaprawa cementowa jest mocno spękana i odspojona od bloków kamiennych. Na całej powierzchni występuje skażenie biologiczne.

Na podstawie odkrywek można wywnioskować, że bloki kamienne (stopnie zatarte zaprawą cementową) są wykonane z wapienia (zbitego lub pińczowskiego). Na zdjęciu poniżej widoczny jest kamienny schód blokowy pod zacierką z zaprawy cementowej.

Ich stan wstępnie można zakwalifikować jako zły ale kwalifikujący się do konserwacji. Kamienne stopnie są spękane i miejscowo uszkodzone.

WSTĘPNE ZAŁOŻENIA KONSERWATORSKIE

Celem prac konserwatorskich będzie zahamowanie procesu niszczenia oraz przywrócenie walorów estetycznych i historycznych obiektu.

Zróżnicowanie technologii i stanu zachowania poszczególnych elementów wymaga dostosowania metod konserwatorskich do określonych warunków. Wszystkie zabiegi będą poprzedzone szczegółowym rozpoznaniem budowy technologicznej, określeniem zakresu i przyczyn zniszczeń oraz próbami gwarantującymi właściwy dobór środków i metod konserwatorskich.

WĄTEK CEGLANY, TYNKI I SZTUKATERIE

Zgodnie z zaleceniami zawartymi w programie pt.: „*PROGRAM PRAC KONSERWATORSKICH ELEWACJI WRAZ Z DEKORACJĄ ARCHITEKTONICZNĄ PAŁACU BADENICH W BEJSCACH OBECNIE DOMU POMOCY SPOŁECZNEJ*”, 2015 r., aut. Moniki Domańskiej należy wykonać prace przy murach i tynkach wraz z detalem sztukatorskim.

W programie tym zalecano wykonanie szyc pęknięć murów przy zastosowaniu prętów nierdzewnych osadzonych na zaprawie mineralnej HaliBond. Ze względu na wykonywanie na innych obiektach zabytkowych (m.in. na zamku królewskim na Wawelu) innej technologii naprawy pęknięć proponuje się alternatywnie (i przy konsultacji z inspektorem nadzoru prac) zastosować szycie pasami z włókna węglowego. A mianowicie wklejanie taśmy z włókna węglowego np. CARBOPLATE E 170/50/1,4 mm (firmy Mapei) i osadzić na zaprawie dwuskładnikowej, epoksydowej, tiksotropowej o nazwie Adesilex PG-1/A+B (firmy Mapei) lub równoważnej. Szczeliny należy wypełnić zaprawą na bazie beczementowej kompozycji hydraulicznego spoiwa wapiennego i ekologicznej pucolany.

PORTYK I SCHODY WEJŚCIA GŁÓWNEGO

Portyk.

Po ustawieniu rusztowań należy wykonać badania stratygraficzne. Osłabione i odspajające się warstwy tynków na kolumnach, także wadliwie wykonane uzupełnienia należy usunąć. Zakłada się także przeprowadzenie dezynfekcji miejsc porośniętych mikroflorą oraz miejscowe wykonanie impregnacji wzmacniającej cegieł muru. Elementy mocno zdegradowane należy wymienić na nowe z takiego samego budulca. Obluzowane cegły osadzić na nowo na zaprawie. Pęknięcia techniczne należy kotwić i/lub wypełnić szczeliny mleczkiem cementowym. Wykonać pełną konserwację i rekonstrukcję tynków (w partiach dolnych można zastosować tynki renowacyjne) wraz z opracowaniem kolorystycznym ich powierzchni.

Schody.

Celem planowanych prac konserwatorskich jest powstrzymanie zachodzących procesów destrukcji elementów kamiennych. Zdezintegrowany kamień należy wzmocnić poprzez zabieg impregnacji strukturalnej. Wadliwe uzupełnienia (kity, fugi,) należy usunąć. Obluzowane elementy kamienne osadzić na nowo na zaprawie. W miejscach pęknięć płyt (które będą zachowane i poddane konserwacji) zamontować kotwy. Ubytki uzupełnić kitami na bazie żywicy epoksydowej z wypełniaczem w postaci mączki kamiennej. Kity na bazie żywicy będą bardziej odporne na uszkodzenia mechaniczne (ze względu na to, że schody są bardzo narażone na uszkodzenia proponuje się powyższe materiały). Należy wykonać demontaż dolnego stopnia i zweryfikować stan podbudowy i występowanie fundamentu pod schodami. W razie stwierdzenia braku odpowiedniego fundamentu należy wykonać podbudowę (fundament na głębokość 120 cm z odpowiednią izolacją).

„Policzki”.

Po usunięciu wadliwych tynków i powłok malarskich z kamiennych nakryw należy zdezynfekować i wzmocnić strukturalnie a następnie podjąć ostateczną decyzję czy kamień należy poddać konserwacji czy rekonstrukcji. Ścianki murowane z cegły należy oczyścić z zapraw i pobiał. Zaleca się demontaż murków i sprawdzenie czy w gruncie istnieje odpowiednia podbudowa. Jeżeli w trakcie prac zostanie podjęta decyzja o konieczności wykonania podbudowy to należy ją wykonać. Wówczas zaleca się wykonanie fundamentu na głębokość 120 cm z niezbędną izolacją i zbrojeniem. Po wykonaniu fundamentu ścianki „policzków” odtworzyć wg obecnie istniejących i nakryć je kamiennym wykończeniem (odnowionym lub odtworzonym). Wątek ceglany „policzków” pokryć tynkiem. Proponuje się zastosowanie tynków solochłonnych ze względu na narażanie murów na ciągłe namakanie. Tynk pomalować w kolorze jak ściany lub detal architektoniczny.

STOLARKA OKIENNA Z OPASKAMI, ORYGINALNE OKNA PÓŁOKRĄGLE NA RYZALICIE

Opaski okienne na elewacji zachodniej i północnej, zamontowane w 2010 r., wymagają drobnych napraw. Należy usunąć łuszczącą się farbę i uzupełnić ubytki kitem do drewna. Całość pomalować na kolor biały („stara biel”) lub dopasować do kolorystyki elewacji.

Na elewacji wschodniej i południowej okna nie posiadają opasek okiennych. Należy je wykonać na wzór już istniejących na elewacji zachodniej i północnej.

Okna półokrągłe u szczytu ryzalitu wymagają konserwacji technicznej i estetycznej. Po wykonaniu badań stratygraficznych na odnalezienie ewentualnie zachowanych starszych, niż te które obecnie są eksponowane, warstwy przemalówek należy usunąć. Należy wykonać prace polegające na dezynfekcji drewna, wzmocnieniu miejsc w których występują żerowiska owadów. Całość należy nasączyć impregnatem odpornym na opady atmosferyczne o działaniu, grzybo- i glonobójczym. Ubytki należy zrekonstruować z drewna a mniejsze uzupełnić kitem. Całość zabezpieczyć farbami alkidowymi w kolorystyce wg zachowanych warstw historycznych lub wg uzgodnień na komisji konserwatorskiej. Prawdopodobnie stolarka okienna była w kolorze białym po stronie zewnętrznej. Od strony wewnętrznej została ona pomalowana w kolorystyce ścian i tak można ją opracować. Wstępnie proponuje się pomalowanie stolarki w kolorze tzw. „starej bieli” od strony zewnętrznej i w kolorze jasno malachitowym od strony wewnętrznej (w kolorze obecnie widocznym).

W razie konieczności i wg ustaleń w trakcie prac proponuje się montaż podwójnego szklenia (z zastosowaniem szklenia jednokomorowego z ramką w kolorze stolarki). Ze względu na to, że podwójne szklenie może nie zmieścić się w obecnej grubości okien należy rozważyć możliwość pogrubienia ramy skrzydeł.

Rozbite szybki w oknach należy wymienić i osadzić na silikonie bezbarwnym lub w kolorze okien. Oryginalne elementy okuć (zawiasy, haczyki tzw. „koniki” itp.) należy oczyścić i zregenerować i zamontować po wykonaniu konserwacji skrzydeł i ościeżnic. Brakujące elementy okuć należy kupić lub zrekonstruować na wzór oryginalnych.

STOLARKA DRZWIOWA ZEWNĘTRZA I DRZWI WEWNĘTRZE W GROcie

Drzwi drewniane wymagają konserwacji technicznej i estetycznej. Po wykonaniu badań stratygraficznych na odnalezienie ewentualnie zachowanych starszych, niż te które obecnie są ekspozowane, warstwy przemalówek należy usunąć. Należy wykonać prace polegające na dezynfekcji drewna, wzmocnieniu miejsc w których występują żerowiska owadów. Całość należy nasączyć impregnatem odpornym na opady atmosferyczne o działaniu, grzybo- i glonobójczym. Ubytki należy zrekonstruować z drewna a mniejsze uzupełnić kitem. Całość zabezpieczyć farbami alkilowymi w kolorystyce wg zachowanych warstw historycznych lub wg uzgodnień na komisji konserwatorskiej. Prawdopodobnie stolarka drzwiowa była w kolorze białym. Wstępnie proponuje się pomalowanie stolarki w kolorze tzw. „starej bieli”.

W wewnętrznych skrzydłach drzwi w grocie w razie konieczności zaleca się montaż podwójnego szklenia (z zastosowaniem szklenia jednokomorowego z ramką w kolorze stolarki). Ze względu na to, że podwójne szklenie może nie zmieścić się w obecnej grubości drzwi należy rozważyć możliwość montażu dodatkowych listew maskujących. Profile tych listew powinny nawiązywać do kształtu istniejących profilowań w tych drzwiach.

Rozbite szybki w oknach należy wymienić i osadzić na silikonie bezbarwnym.

Oryginalne elementy okuć (klamki, zawiasy, zasuwki itp.) należy oczyścić i zregenerować i zamontować po wykonaniu konserwacji skrzydeł i ościeżnic. Brakujące elementy okuć należy kupić lub zrekonstruować na wzór oryginalnych.

Nadproże drewniane znajdujące się nad drzwiami środkowymi groty ze względu na daleko posuniętą degradację i skażenie mikrobiologiczne, należy wymienić na nowe. Zaleca się zastosowanie drewna dębowego, klejonego lub nadproża stalowego, które będzie docelowo zamaskowane wątkiem kamiennym (jak wątek groty).

Naświetle drzwi środkowych we wnęce portyku (elewacja frontowa, płn.) należy wykonać na wzór istniejących na oknach (zamkniętych łukowo) znajdujących się obok.

Poza tym przy drzwiach środkowych groty, od strony zewnętrznej i wewnętrznej występuje odsłonięty wątek ceglany. Boczne ścianki przy drzwiach są nie wyizolowane i tworzą tzw. mostek cieplny. W związku z tym pomieszczenie groty jest wychładzane a stolarka drzwiowa wraz z kamiennymi schodami we wnętrzu jest bezpośrednio narażona na ciągłe działanie wilgoci i przemarzania. W związku z tym zaleca się odsłonięty wątek ceglany po osuszeniu murów ocieplić płytami z polistyrenu (tzw. styrodur) i zasłonięcie tynkiem renowacyjnym pomalowanym kolorze otoczenia (w kolorze stolarki lub wątku kamiennego lub spoiny).

KAMIENNE SCHODY WE WNĘTRZU GROTY

Wadliwe uzupełnienia (kity, fugi,) należy usunąć. Obluzowane elementy kamienne osadzić na nowo na zaprawie. Powierzchnię kamienia oczyścić parą wodną a ubytki uzupełnić kitami na bazie żywicy epoksydowej z mączką kamienną. Po usunięciu wadliwych tynków i powłok malarskich z kamienia należy zdezynfekować i wzmocnić strukturalnie a następnie podjąć ostateczną decyzję czy kamień należy ekspozować czy zasłonić tynkiem i pomalować.

SCHODY NAD GROTA

Nad grota (bezpośrednio na sklepieniu groty) znajdują się schody kamienne, blokowe zatarte talentową. Schody są to jednobiegowe (po łuku) schody bez barierki. Niską barierkę tworzy wątek kamienny ścian groty (wysokość 20-80 cm) oraz słupki z łańcuchem.

Proponuje się usunięcie cementowej okładziny i odsłonięcie kamiennych stopni blokowych. Po odsłonięciu kamienia należy poddać go pracom konserwatorskim: oczyścić z pozostałości i zapraw, zdezynfekować, uzupełnić ubytki lub miejscowo wymienić na nowe bloki kamienne lub taszle. Wykonać należy niezbędną niwelację spadków (na zewnątrz w celu spływania wody ze schodów). Poza tym niezbędne będzie wykonanie niwelacji wysokości stopni i spocznika. W tym celu należy zeszlifować nadmiar wysokości stopni i obniżyć poziom spocznika górnego w celu ułożenia

okładziny pod próg drzwi tarasowych. Należy wykonać spadki. Zaleca się wykonać spoinę elastyczną w kolorze kamienia.

PROPONOWANE POSTĘPOWANIE KONSERWATORSKIE

WĄTEK CEGLANY, TYNKI I SZTUKATERIE

Zabiegi wykonać zgodnie z zaleceniami zawartymi w programie pt.: „PROGRAM PRAC KONSERWATORSKICH ELEWACJI WRAZ Z DEKORACJĄ ARCHITEKTONICZNĄ PAŁACU BADENICH W BEJSCACH OBECNIE DOMU POMOCY SPOŁECZNEJ”, 2015 r., aut. Moniki Domańskiej i wydanym pozwoleniem.

W programie tym zalecano wykonanie szyc pęknięć murów przy zastosowaniu prętów nierdzewnych osadzonych na zaprawie mineralnej HaliBond. Ze względu na wykonywanie na innych obiektach zabytkowych (m.in. na zamku królewskim na Wawelu) innej technologii naprawy pęknięć proponuje się alternatywnie (i przy konsultacji z inspektorem nadzoru prac) zastosować szycie pasami z włókna węglowego. A mianowicie wklejanie taśmy z włókna węglowego np. CARBOPLATE E 170/50/1,4 mm (firmy Mapei) i osadzić na zaprawie dwuskładnikowej, epoksydowej, tiksotropowej o nazwie Adesilex PG-1/A+B (firmy Mapei) lub równoważnej. Szczeliny należy wypełnić zaprawą na bazie bezcementowej kompozycji hydraulicznego spoiwa wapiennego i ekologicznej pucolany.

PORTYK I SCHODY WEJŚCIA GŁÓWNEGO

Portyk

1. Usunięcie osłabionych i cementowych zapraw profili w sposób mechaniczny dłutami i skalpelami.
2. Oczyszczenie metodą piaskowania przy użyciu agregatu Ce-Pe.
3. Fragmenty zapraw wykazujące dobre właściwości wiążące należy pozostawić.
4. Nieestetyczne i wadliwe kity należy usunąć ze szczególną ostrożnością, unikając jakichkolwiek zniszczeń oryginalnego budulca.
5. Dezynfekcja preparatem Grünbelag-Entferner lub BFA (firmy Remmers), lub CT 99 (firmy Ceresit) lub równoważnym. Zastosowanie środka do usuwania porostu glonów i grzybów, płynnego silnie skoncentrowanego środka czyszczącego do usuwania porostu glonów i grzybów na murach, elewacjach oraz innych powierzchniach na zewnątrz budynków.
6. W przypadku wystąpienia rozległych zasoleń:
 - a) usunięcie powierzchniowych wysoleń mechanicznie pędzlami i skalpelami,
 - b) wykonanie zabiegu odsolenia poprzez migrację soli do rozszerzonego środowiska, do okładów z ligniny.
7. Ewentualne wzmocnienie strukturalne kamienia baz kolumn i zapraw oraz cegieł preparatem krzemoorganicznym bez własności hydrofobowych np. KSE 100 lub 300 (firmy Remmers) lub silikatowym KAIM Spezialfixativ (firmy Keim).
8. Wykonanie iniekcji w miejscach pęknięć kamienia preparatem na bazie zaczynu mineralnego np. Injektionsleim 2K (firmy Remmers) lub mleczkiem cementowym. Zaprawa włączana pod niskim ciśnieniem z dodatkiem kruszywa uszlachetniającego lub bez wypełniacza.
9. Osadzenie elementów luźnych na dodatkowym wzmocnieniu w postaci kotew (ze stali nierdzewnej) np. na żywicy iniekcyjnej np. HIT-HY 50 (produkcji Hilti).
10. Poszerzenie pęknięć - tzw. przeżyłowanie i wypełnienie ich zaprawą mineralną do wykonywania i naprawy, także do wykonania szlichty końcowej na całej powierzchni np. Ispo Clasick (firmy Sto-ispo) lub Universalputz (firmy Kaim) lub równoważnym.
11. Uzupełnienie ubytków masą dostosowaną pod względem składu i własności mechanicznych do oryginału przy zastosowaniu zaprawy Restauriermörtel (firmy Remmers) lub CR 44 (firmy Ceresit) o odpowiednio dobranym kolorze lub barwionych w masie.

12. W miejscach szczególnie narażonych na zawilgocenia a w razie potrzeby na całości trzonów kolumn, można zastosować tynki renowacyjne-solochłonne (np. w partiach dolnych, narażonych na silne działanie wody i soli).
13. Następnie nałożenie tynku renowacyjnego wzmocnionego włóknami mineralnymi do naprawy i renowacji uszkodzonych fasad ze starym tynkiem np. Sto Trass Filtzputz (firmy Sto-ispo) lub równoważną.
14. Tynki i profile sztukatorskie pomalować farbami, krzemianowymi, silikatowymi na bazie całkowicie nowej kompozycji spoiw zolu krzemionkowego i szkła wodnego, łączy w sobie wszystkie zalety klasycznej farby dyspersyjno-silikatowej. Odporna na warunki atmosferyczne oraz na działanie promieni UV, kwasów i alkaliów. Jest niepalna, zawiera pigmenty światłoczułe. Powłoka, jaką tworzy jest matowa, paro-przepuszczalna i nie tworzy powłok błonotwórczych. Można ją nakładać bezpośrednio na tynk bez dodatkowych warstw. Jest wysoce hydrofobowa, nie zawiera rozpuszczalników i środków zmiękczających - kolorystyka zostanie określona po wykonaniu badań stratygraficznych i skonsultowaniu na komisji konserwatorskiej. (firmy Sto-ispo lub równoważną).
15. Ewentualne scalenie kolorystyczne uzupełnień w kamiennych elementach lub tynkach farbami na bazie spoiwa np. Keim Soldalit Fixativ (firmy Keim) lub Historic-Lasur (firmy Remmers).

Schody

1. Demontaż dolnego stopnia i zweryfikowanie stanu podbudowy i występowania fundamentu pod schodami. W razie stwierdzenia braku odpowiedniego fundamentu należy wykonać podbudowę (fundament na głębokość 120 cm z odpowiednią izolacją).
2. Oczyszczenie powierzchni kamiennych parą wodną lub mechanicznie pędzlami i szczoteczkami nylonowymi oraz chemicznie detergentem lub pastami np. Fassadenreiniger-Paste lub Arte Mundit (firmy Remmers). W razie potrzeby wykonanie oczyszczenia przy użyciu agregatu Ce-Pe.
3. Zabrudzenia cementową zaprawą oraz cementowe, szpecące uzupełnienia fugi wykuć przecinakami oraz młotkami. Usunięcie nieestetycznych uzupełnień metodą wykucia.
4. Dezynfekcja preparatem Grünbelag-Entferner (firmy Remmers) lub równoważnym.
5. Impregnacja wzmacniająca preparatem KSE 300 (firmy Remmers).
6. Wykonanie iniekcji w miejscach pęknięć preparatem na bazie zaczynu mineralnego na bazie cementu lub np. Injektionsleim 2K (firmy Remmers) lub równoważną. Zaprawa wtłaczana pod niskim ciśnieniem z dodatkiem kruszywa uszlachetniającego lub bez wypełniacza.
7. Przygotowanie „gniazd” pod osadzenie taszli kamiennych w miejscach dużych ubytków. Kamień dopasować do rodzaju i koloru do oryginału.
8. Osadzenie wcześniej przygotowanych taszli w odpowiednich „gniazdach” np. na żywicy iniekcyjnej HIT-HY 50 produkcji Hilti.
9. Uzupełnienie drobniejszych ubytków w kamieniu przy zastosowaniu żywicy poliestrowej typu Marmorkitt 1000 - (Marmorkitt 1000 z utwardzaczem typu B "Akemi" w ilości 1-1,5 %, transparentna, płynna, produkcji W. Germany) lub KS 55- żywica poliestrowa (KS 55 z utwardzaczem metyloketonowym w ilości do 5 %, transparentnej, płynnej, produkcji General). Jako wypełniacza zastosować mączkę marmurową i wapienną. Aby uzyskać odpowiednią barwę jak najbardziej zbliżoną do naturalnego kamienia dodać pigmentów odpornych na alkalia (firmy Kremer). Wcześniej w głębszych miejscach należy wykonać zbrojenie z drutu miedzianego.
10. Ubytki w spoinie wypełnić zaprawą o odpowiednio dobranym w kolorze, np. Restauriermörtel firmy Remmers lub równoważną. W razie nie uzyskania dobrego efektu na bazie gotowych zapraw wykonać kit na bazie wapna-cementu-piasku szklarskiego w proporcjach 1-1-3 części objętościowe lub zastosować fugę elastyczną ECC (firmy Remmers).
11. Hydrofobizacja struktury kamienia środkiem hydrofobowym Funcosil SNL (firmy Remmers) lub Sarsil H-14R (firmy Silikony polskie) lub równoważnym.
12. Ewentualne scalenie kolorystyczne uzupełnień przy zastosowaniu emulsji silikonowej Funcosil LA Siliconfarbe firmy Remmers i naturalnych pigmentów ziemnych firmy Kremer odpornych na alkalia.
13. Wykonanie zabiegu hydrofobizacji strukturalnej kamienia środkiem hydrofobowym (Funcosil SNL firmy Remmers lub Sarsil H-14R firmy Silikony polskie lub równoważnym) w celu zabezpieczenia przed wnikaniem wody w strukturę kamienia i spoiny.

Spocznik we wnęce

1. Spocznik we wnęce należy poddać naprawie poprzez zeszlifowanie istniejącej wylewki betonowej lub skucie jej w całości. Należy wykonać odpowiedni spadek na zewnątrz i wykonać izolację ze szlamu np. ECOFAIR (firmy ECOFAIR) lub równoważną. Spocznik obłożyć okładziną kamienną z płytek z piaskowca (piaskowiec z kamieniołomu Mucharz lub Męcina lub inny w nawiązaniu do kamiennych schodów). Płytki wykonać o grubości 3 cm i wymiarach 50/50 cm lub 30/30 cm, układanych na zaprawie mrozoodpornej, mineralnej, elastycznej, białej do kamienia, np. Teraflex Extra S1 (firmy Mapei). Zastosować fugę (2-3 mm) elastyczną ECC (firmy Remmers).
2. Okładzinę kamienną naprawić, uzupełnić ubytki lub wymienić poszczególne płyty/bloki jak schody w grocie i zgodnie projektem budowlanym.
3. Wykonanie zabiegu hydrofobizacji strukturalnej kamienia środkiem hydrofobowym (Funcosil SNL firmy Remmers lub Sarsil H-14R firmy Silikony polskie lub równoważnym) w celu zabezpieczenia przed brudzeniem i by ułatwić czyszczenie z zabrudzeń.

„Policzki”

1. Usunięcie osłabionych tynków pobiałami z powierzchni murków i nakryw.
2. Usunięcie nieestetycznych i osłabionych oraz odspojonych spoin wątku ceglanego.
3. Demontaż ceglanego murka i zweryfikowanie stanu podbudowy i występowania fundamentu pod „policzkami” oraz schodami.
4. Oczyszczenie metodą piaskowania przy użyciu agregatu Ce-Pe.
5. Wykonanie zabiegu dezynfekcji preparatem np. BFA lub Grünbelag-Entferner (firmy Remmers) lub równoważnym.
6. Ze względu na to, że ściany murów mają ponad 0,5 - go metra grubości, wykonanie zabiegu odprowadzania soli do rozszerzonego środowiska będzie mało skuteczny. Dlatego proponuje się także ze względu na bardzo zły stan zachowania i dużą degradację wątku ceglanego demontaż murów.
7. Wykonanie rekonstrukcji murków z cegły palonej na zaprawie murarskiej. Zaprawa do murowania wykonana powinna być na bazie wapna trasowego i cementu trasowego oraz piasku mieszanego grubszego szarego i żółtego (w proporcjach 1-1-4). Ewentualnie wmurowanie nowych cegieł na gotowej zaprawie murarsko – tynkarska, wapiennej z grupy zapraw M 2,5.
8. Powierzchnię murowanych partii „policzków” pokryć tynkiem renowacyjnym w technologii WTA (firmy Sto Ispo, Remmers lub Ceresie lub równoważnymi).
9. Odnowienie zachowanego kamienia nakryw (zabiegi jak powyżej dot. schodów wejścia głównego) lub ewentualna rekonstrukcja kamiennych nakryw z kamienia jak oryginał lub jak schody wejścia głównego.
10. Nakrywy montować na kotwach z prętów gwintowanych, nierdzewnych o średnicy 6 mm, osadzonych na żywicy zaprawie mineralnej HaliBond. Kamienne nakrywy dodatkowo zamontować na zaprawie mrozoodpornej, mineralnej, elastycznej, białej do kamienia, np. Teraflex Extra S1 (firmy Mapei). Zastosować fugę elastyczną ECC (firmy Remmers).
11. Hydrofobizacja struktury kamienia środkiem hydrofobowym Funcosil SNL (firmy Remmers) lub Sarsil H-14R (firmy Silikony polskie) lub równoważnym.

STOLARKA OKIENNA Z OPASKAMI, ORYGINALNE OKNA PÓŁOKRĄGLE NA RYZALICIE

Opaski okienne

1. Montaż opasek na ścianie wschodniej i południowej wg. wzoru istniejących opasek na ścianie zachodniej i północnej.
2. Odnowienie opasek istniejących na ścianie zachodniej i północnej: oczyszczenie z zabrudzeń, usunięcie łuszczących się farb, uzupełnieniu ubytków w drewnie, dezynfekcja drewna i pomalowanie (zastosować materiały jak poniżej).

Okna półokrągłe w szczycie ryzalitu nad grota

1. Zdemontowanie zachowanych szkła w oknach i rekonstrukcja brakujących szyb.
2. Oczyszczenie powierzchni drewna poprzez omiotanie.

3. Usunięcie powłok malarskich chemicznie pastami Scansol (firmy Scandia Cosmetics S.A) lub Levis (firmy Vitaf).
4. Należy wykonać prace polegające na dezynfekcji drewna. Całość należy nasączyć impregnatem odpornym na opady atmosferyczne o działaniu, grzybo- i glonobójczym (czterochlorometakrezol lub równoważnym firmowym).
5. Miejsca w których występują skupiska żerowania owadów należy wzmocnić poprzez impregnację żywicą akrylową 10-15% Hekol I-50 w acetonie.
6. Sklejenie miejsc rozwarstwionych oraz wklejenie taszli z zastosowaniem kleju do drewna, odpornego na wilgoć, poliuretanowego 66A (firmy Soudal).
7. Brakujące elementy należy odtworzyć z drewna jak oryginalne.
8. Uzupełnienie mniejszych ubytków kitem do drewna Silora A (firmy Teknos Sp. z o.o.).
9. Zabezpieczenie powierzchni drewna impregnatem na bazie oleju lnianego Induline SW-900 (firmy Remmers).
10. Pomalowanie drewna farbą alkidową, matową Tikkurila Everal Matt (firmy Tikkurila) w kolorystyce wg zachowanych warstw malarskich lub wg uzgodnień na komisji konserwatorskiej.
11. Zamontowanie odnowionych i zrekonstruowanych szkielec na silikonie i kucie szklarskim (firmy Soudal), w kolorze okien lub bezbarwnym.

Elementy metalowe - okucia, zawiasy, koniki itp.

12. Oczyszczenie powierzchni oryginalnych elementów metalowych (okuć, zawiasów, koników itp.) z produktów korozji oraz zacieków i zabrudzeń mechanicznie przy pomocy szczotek.
13. Zbadanie stratygrafii nawarstwień malarskich na oknach metalowych.
14. Usunięcie warstw lakierowych z powierzchni metalowych metodą mechaniczną-przez piaskowanie lub szczotkami stalowymi.
15. Doczyszczanie metalu z powłok malarskich chemicznie preparatem Vitaf (firmy Levis) lub Scansol (firmy Scandia Cosmetics S.A).
16. Przemycie oczyszczonych powierzchni benzyną ekstrakcyjną i acetonem.
17. Usprawnienie ewentualnych mechanizmów zamykających i zawiasów.
18. W przypadku elementów mosiężnych należy powierzchnię metalu wypolerować pastami polerskimi z uzyskaniem stosownej aranżacji, tzn. z częściowym pozostawieniem naturalnej patyny we wklęsłach a wykonaniem polerów jedynie na najbardziej wystających partiach ornamentu. Zarówno mosiężne jak i metalowe elementy wypolerować pastą polerską Starwax (firmy Eurochemia Sp. z o.o.) i zabezpieczenie lakierem bezbarwnym (np. Lustriną lub równoważnym) dla zabezpieczenia przed tworzeniem się patyny i przebarwień.
19. W przypadku elementów malowanych elementy należy pomalować farbą alkidową do metalu w kolorze stolarki lub zgodnie z wynikami badań stratygraficznych i ustaleniami na komisji konserwatorskiej.

STOLARKA DRZWIOWA ZEWNĘTRZA I DRZWI WEWNĘTRZE W GRODZIE

1. Zdemontowanie skrzydeł drzwiowych.
2. Zdemontowanie szyb w skrzydłach wewnętrznych stolarki drzwiowej z groty i rekonstrukcja brakujących szyb (montaż szybek z zastosowaniem silikonu oraz kitu do szyb np. firmy Soudal w kolorze stolarki lub bezbarwnym), ewentualnie montaż ramek z podwójnym szkleniem (tzw. „ciepłe ramki”). Ramki należy wykonać w kolorze stolarki.
3. Oczyszczenie powierzchni drewna poprzez omywanie.
4. Wykonanie badań stratygraficznych w celu identyfikacji oryginalnych warstw i kolejnych przemalówek.
5. Usunięcie powłok malarskich chemicznie pastami Scansol (firmy Scandia Cosmetics S.A) lub Levis (firmy Vitaf) ze skrzydeł i nie zdemontowanych ościeżnic.
6. Należy wykonać prace polegające na dezynfekcji drewna. Całość należy nasączyć impregnatem odpornym na opady atmosferyczne o działaniu, grzybo- i glonobójczym (czterochlorometakrezol lub równoważnym firmowym).

7. Miejsca w których występują skupiska żerowania owadów należy wzmocnić poprzez impregnację żywicą akrylową 10-15% Hekol I-50 w acetonie.
8. Sklejenie miejsc rozwarstwionych oraz wklejenie taszli z zastosowaniem kleju do drewna, odpornego na wilgoć, poliuretanowego 66A (firmy Soudal).
9. Brakujące elementy należy odtworzyć z drewna jak oryginalne.
10. Uzupełnienie mniejszych ubytków kitem do drewna Silora A (firmy Teknos Sp. z o.o.).
11. Drzwi które obecnie w wyniku podniesienia gruntu nie można otworzyć należy podciąć. Podcięcie nie zniekształci wyglądu i podziałów stolarki.
12. Należy zamontować nowe progi (tzw. ciepłe progi, systemowe lecz estetycznie dopasowane do zabytkowych drzwi).
13. Zabezpieczenie powierzchni drewna impregnatem na bazie oleju lnianego Induline SW-900 (firmy Remmers).
14. Pomalowanie drewna farbą alkidową, matową Tikkurila Everal Matt (firmy Tikkurila) w kolorystyce wg zachowanych warstw malarskich lub wg uzgodnień na komisji konserwatorskiej.

Elementy metalowe - okucia, zawiasy, zasuwki, klamki itp.

15. Oczyszczenie powierzchni oryginalnych elementów metalowych (okuć, zawiasów, zasuwek, klamek itp.) z produktów korozji oraz zacieków i zabrudzeń mechanicznie przy pomocy szczotek.
16. Zbadanie stratygrafii nawarstwień malarskich na oknach metalowych.
17. Usunięcie warstw lakierowych z powierzchni metalowych metodą mechaniczną-przez piaskowanie lub szczotkami stalowymi.
18. Doczyszczanie metalu z powłok malarskich chemicznie preparatem Vitaf (firmy Levis) lub Scansol (firmy Scandia Cosmetics S.A).
19. Przemycie oczyszczonych powierzchni benzyną ekstrakcyjną i acetonem.
20. Usprawnienie ewentualnych mechanizmów zamykających i zawiasów.
21. W przypadku elementów mosiężnych należy powierzchnię metalu wypolerować pastami polerskimi z uzyskaniem stosownej aranżacji, tzn. z częściowym pozostawieniem naturalnej patyny we wklęsłach a wykonaniem polerów jedynie na najbardziej wystających partiach ornamentu. Zarówno mosiężne jak i metalowe elementy wypolerować pastą polerską Starwax (firmy Eurochemia Sp. z o.o.) i zabezpieczenie lakierem bezbarwnym (np. Lustriną lub równoważnym) dla zabezpieczenia przed tworzeniem się patyny i przebarwień.
22. W przypadku elementów malowanych elementy należy pomalować farbą alkidową do metalu w kolorze stolarki lub zgodnie z wynikami badań stratygraficznych i ustaleniami na komisji konserwatorskiej.

KAMIENNE SCHODY WE WNĘTRZU GROTY

1. Oczyszczenie powierzchni kamiennych parą wodną.
2. Doczyszczanie powierzchni elementów kamiennych metodą mechaniczną, ręcznie przy użyciu szczotek nylonowych i wody z detergentem.
3. Zabrudzenia cementową zaprawą oraz cementowe, szpecące uzupełnienia fugi wykuć przecinakami oraz młotkami. Usunięcie nieestetycznych uzupełnień metodą wykucia.
4. Dezynfekcja preparatem Grünbelag-Entferner firmy Remmers lub równoważnym.
5. Impregnacja wzmacniająca preparatem KSE 300 (firmy Remmers).
6. Wykonanie iniekcji w miejscach pęknięć preparatem na bazie zaczynu mineralnego na bazie cementu lub np. Injektionsleim 2K firmy Remmers lub równoważną. Zaprawa wtlaczana pod niskim ciśnieniem z dodatkiem kruszywa uszlachetniającego lub bez wypełniacza.
7. Przygotowanie „gniazd” pod osadzenie taszli kamiennych w miejscach dużych ubytków. Kamień dopasować do rodzaju i koloru do oryginału.
8. Osadzenie wcześniej przygotowanych taszli w odpowiednich „gniazdach” np. na żywicy iniekcyjnej HIT-HY 50 produkcji Hilti.
9. Uzupełnienie drobniejszych ubytków w kamieniu przy zastosowaniu żywicy poliestrowej typu Marmorkitt 1000 - (Marmorkitt 1000 z utwardzaczem typu B "Akemi" w ilości 1-1,5 %,

- transparentna, płynna, produkcji W. Germany) lub KS 55- żywica poliestrowa (KS 55 z utwardzaczem metyloketonowym w ilości do 5 %, transparentnej, płynnej, produkcji General). Jako wypełniacza zastosować mączkę marmurową i wapienną. Aby uzyskać odpowiednią barwę jak najbardziej zbliżoną do naturalnego kamienia dodać pigmentów odpornych na alkalia (firmy Kremer). Wcześniej w głębszych miejscach należy wykonać zbrojenie z drutu mosiężnego.
10. Ubytki w spoinie wypełnić zaprawą o odpowiednio dobranym w kolorze, np. Restauriermörtel firmy Remmers lub równoważną. W razie nie uzyskania dobrego efektu na bazie gotowych zapraw wykonać kit na bazie wapna-cementu-piasku szklarskiego w proporcjach 1-1-3 części objętościowe.
 11. Ewentualne scalenie kolorystyczne uzupełnień przy zastosowaniu emulsji silikonowej Funcosil LA Siliconfarbe firmy Remmers i naturalnych pigmentów ziemnych firmy Kremer odpornych na alkalia.
 12. Wykonanie zabiegu hydrofobizacji strukturalnej kamienia środkiem hydrofobowym (Funcosil SNL firmy Remmers lub Sarsil H-14R firmy Silikony polskie lub równoważnym) w celu zabezpieczenia przed brudzeniem i by ułatwić czyszczenie z zabrudzeń.

SCHODY NAD GROTA

1. Usunąć mechanicznie zacierkę z zaprawy cementowej z powierzchni całych schodów, odslaniając stopnie blokowe, kamienne.
2. Dezynfekcja preparatem Grünbelag-Entferner firmy Remmers lub równoważnym.
3. Wykonać niezbędną niwelację istniejących wysokości i spadków odsloniętych stopni blokowych.
4. Uszkodzone fragmenty usunąć lub w razie potrzeby zdemontować cały schód i wymienić na nowy lub wstawić taszle z takiego samego kamienia jak zachowany. Do klejenia zastosować zaprawę mrozoodporną, mineralną, elastyczną, białą do kamienia, np. Teraflex Extra S1 (firmy Mapei). Zastosować fugę (2-3 mm) elastyczną ECC (firmy Remmers).
5. Uzupełnienie drobniejszych ubytków w kamieniu przy zastosowaniu żywicy poliestrowej typu Marmorkitt 1000 - (Marmorkitt 1000 z utwardzaczem typu B "Akemi" w ilości 1-1,5 %, transparentna, płynna, produkcji W. Germany) lub KS 55- żywica poliestrowa (KS 55 z utwardzaczem metyloketonowym w ilości do 5 %, transparentnej, płynnej, produkcji General). Jako wypełniacza zastosować mączkę marmurową i wapienną. Aby uzyskać odpowiednią barwę jak najbardziej zbliżoną do naturalnego kamienia dodać pigmentów odpornych na alkalia (firmy Kremer). Wcześniej w głębszych miejscach należy wykonać zbrojenie z drutu mosiężnego.
6. W razie konieczności demontażu częściowego lub całościowego należy wykonać odpowiednie spadki na zewnątrz i wykonać izolację ze szlamu np. ECOFAIR (firmy ECOFAIR) lub zaprawą równoważną.
7. Spoczniki na szczycie schodów należy poddać niwelacji spadków, lub usunąć wierzchnią warstwę wylewki w razie konieczności.
8. Spocznik obłożyć okładziną kamienną z płytek z wapienia (w nawiązaniu do kamiennych schodów groty). Płytki wykonać o grubości 3 cm i wymiarach 30/30 cm lub nieregularnie. Okładzinę kamienną wykonać zgodnie z projektem budowlanym aut. p. Krzysztofa Balusia.
9. Wykonanie zabiegu hydrofobizacji strukturalnej kamienia środkiem hydrofobowym (Funcosil SNL firmy Remmers lub Sarsil H-14R firmy Silikony polskie lub równoważnym) w celu zabezpieczenia przed brudzeniem i by ułatwić czyszczenie z zabrudzeń.

Prace wykonywać zgodnie z projektem budowlanym.

Środki chemiczne i technologia może zostać zmieniona w trakcie zabiegów konserwatorskich po wykonaniu prób na obiekcie (dopasowanie do zaistniałych problemów konserwatorskich w uzgodnieniu z komisją konserwatorską).

W/w prace konserwatorskie nie wymagają żadnych zmian konstrukcyjnych budynku. Wszystkie zabiegi należy wykonywać biorąc także pod uwagę projekt i/lub ekspertyzy sporządzone dla tego obiektu.

DOKUMENTACJA FOTOGRAFICZNA

Fot. 1. Pałac Badenich w Bejskach. Elewacja północna. Widoczne zabrudzenia powierzchniowe na całej powierzchni ścian i elementach dekoracyjnych, odspojenia tynków i łuszcząca się warstwa farby. Zniszczenia drewnianych opasek okiennych oraz portyku i kamiennych schodów. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 2. Pałac Badenich w Bejscach. Elewacja północna. Widoczne zabrudzenia powierzchniowe na całej powierzchni ścian i elementach dekoracyjnych, odspojenia tynków i łuszcząca się warstwa farby. Zniszczenia drewnianych opasek okiennych oraz portyku i kamiennych schodów. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 3. Pałac Badenich w Bejskach. Elewacja północna. Widoczne zabrudzenia powierzchniowe na całej powierzchni ścian i elementach dekoracyjnych, odspojenia tynków i łuszcząca się warstwa farby. Zniszczenia drewnianych opasek okiennych, stolarki drzwiowej oraz portyku i kamiennych schodów.

Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 4. Pałac Badenich w Bejskach. Elewacja północna. Widoczne zabrudzenia powierzchniowe na całej powierzchni ścian i elementach dekoracyjnych, odspojenia tynków i łuszcząca się warstwa farby. Zniszczenia drewnianych opasek okiennych, stolarki drzwiowej oraz portyku i kamiennych schodów.

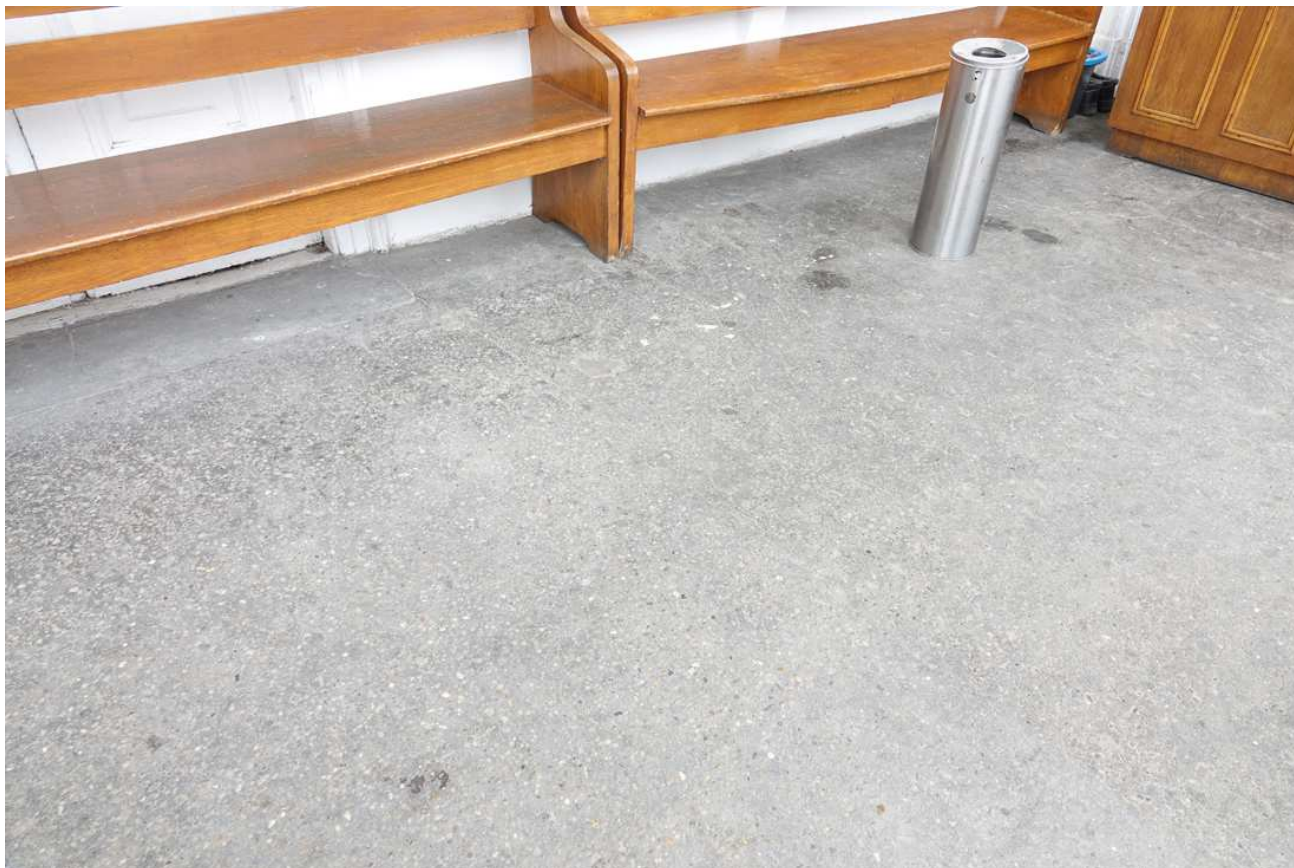
Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 5. Pałac Badenich w Bejskach. Elewacja północna. Widoczne zabrudzenia powierzchniowe oraz skażenie mikrobiologiczne na całej powierzchni kamiennych schodów.
Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 6. Pałac Badenich w Bejskach. Elewacja północna. Widoczna spękana wylewka na spoczniku przed wejściem głównym do budynku.
Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 7. Pałac Badenich w Bejskach. Elewacja północna. Widoczna spękana wylewka na spoczniku przed wejściem głównym do budynku.

Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 8. Pałac Badenich w Bejskach. Elewacja północna. Widoczne spękania tynków z powierzchni kamiennych „policzków” schodów.

Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 9. Pałac Badenich w Bejskach. Elewacja północna. Widoczne odspojenie tynków z powierzchni kamiennych „policzków” schodów. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 10. Pałac Badenich w Bejskach. Elewacja północna. Widoczne odspojenie tynków z powierzchni kamiennych „policzków” schodów. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 11. Pałac Badenich w Bejskach. Elewacja północna. Widoczne odspojenie tynków z powierzchni kamiennych „policzków” schodów, zabrudzenia powierzchniowe oraz skażenie mikrobiologiczne na całej powierzchni kamiennych schodów.
Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 12. Pałac Badenich w Bejskach. Elewacja północna. Widoczne odspojenie tynków z powierzchni kamiennych „policzków” schodów, zabrudzenia powierzchniowe oraz skażenie mikrobiologiczne na całej powierzchni kamiennych schodów.
Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 13. Pałac Badenich w Bejscach. Elewacja północna. Widoczne zabrudzenia powierzchniowe oraz skażenie mikrobiologiczne na całej powierzchni kamiennych schodów. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 14. Pałac Badenich w Bejscach. Elewacja północna. Widoczne zabrudzenia powierzchniowe oraz skażenie mikrobiologiczne na całej powierzchni kamiennych schodów. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 15. Pałac Badenich w Bejscach. Elewacja północna. Widoczne zabrudzenia powierzchniowe oraz skażenie mikrobiologiczne na całej powierzchni kamiennych schodów. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 16. Pałac Badenich w Bejskach. Elewacja północna. Widoczne odspojenie tynków z powierzchni kamiennych „policzków” schodów.

Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 17. Pałac Badenich w Bejskach. Elewacja północna. Widoczne odspojenie tynków z powierzchni kamiennych „policzków” schodów. Fot. M. Domańska-Tomeczyk.

Fot. 18. Pałac Badenich w Bejskach. Elewacja północna. Widoczne odspojenie tynków z powierzchni kamiennych „policzków” schodów. Fot. M. Domańska-Tomeczyk.

Fot. 19. Pałac Badenich w Bejscach. Elewacja północna. Widoczne przemalówki na stolarce drzwiowej z licznymi uszkodzeniami i przemalówkami. Współczesne, nieestetyczne klamki. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 20. Pałac Badenich w Bejscach. Elewacja północna. Widoczne przemalówki na stolarce drzwiowej z licznymi uszkodzeniami i przemalówkami. Współczesne, nieestetyczne klamki. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 21. Pałac Badenich w Bejscach. Elewacja północna. Widoczne przemalówki na stolarce drzwiowej z licznymi uszkodzeniami i przemalówkami. Współczesne, nieestetyczne klamki. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 22. Pałac Badenich w Bejscach. Elewacja północna. Widoczne przemalówki na stolarce drzwiowej z licznymi uszkodzeniami i przemalówkami. Oryginalne zawiasy. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 23. Pałac Badenich w Bejskach. Elewacja północna. Widoczne przemalówki na stolarce drzwiowej z licznymi uszkodzeniami i przemalówkami. Oryginalne zawiasy i klamki.
Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 24. Pałac Badenich w Bejskach. Elewacja północna. Widoczne przemalówki na stolarce drzwiowej z licznymi uszkodzeniami i przemalówkami. Oryginalne zawiasy i klamki. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 25. Pałac Badenich w Bejskach. Elewacja północna. Widoczne przemalówki na stolarce drzwiowej z licznymi uszkodzeniami i przemalówkami. Oryginalne zawiasy i klamki. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 26. Pałac Badenich w Bejskach. Elewacja północna. Widoczne przemalówki na stolarce drzwiowej z licznymi uszkodzeniami i przemalówkami. Oryginalne zawiasy. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 27. Pałac Badenich w Bejskach. Elewacja północna. Widoczne zabrudzenia powierzchniowe na całej powierzchni ścian i elementach dekoracyjnych, odspojenia tynków i łuszcząca się warstwa farby. Zniszczenia drewnianych opasek okiennych oraz portyku i kamiennych schodów. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 28. Pałac Badenich w Bejskach. Elewacja północna. Fragment portyku. Widoczne zabrudzenia powierzchniowe na całej powierzchni ścian i elementach dekoracyjnych, odspojenia tynków i łuszczące się warstwy farb i pobiał. Zniszczenia drewnianych opasek okiennych oraz portyku. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 29. Pałac Badenich w Bejscach. Elewacja północna. Fragment portyku i schodów. Widoczne odspojenia tynków i łuszczące się warstwy farb i pobiał. Zniszczenia kamiennych schodów i spękania wylewki na spoczniku.

Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 30. Pałac Badenich w Bejskach. Elewacja północna. Fragment portyku i schodów. Widoczne odspojenia tynków i łuszczące się warstwy farb i pobiał.

Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 31. Pałac Badenich w Bejscach. Elewacja północna. Fragment portyku i schodów. Widoczne odspojenia tynków i łuszczące się warstwy farb i pobiał.

Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 32. Pałac Badenich w Bejscach. Elewacja północna. Fragment portyku i schodów. Widoczne odspojenia tynków i łuszczące się warstwy farb i pobiał.

Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 33. Pałac Badenich w Bejscach. Elewacja północna. Fragment portyku i schodów. Widoczne odspojenia tynków i łuszczące się warstwy farb i pobiał.

Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 34. Pałac Badenich w Bejscach. Elewacja północna. Fragment portyku i schodów. Widoczne odspojenia tynków i łuszczące się warstwy farb i pobiał. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 35. Pałac Badenich w Bejscach. Elewacja północna. Fragment portyku i schodów. Widoczne odspojenia tynków i łuszczące się warstwy farb i pobiał. Skażenie biologiczne na kamiennych schodach oraz nieestetyczna warstwa wylewki na spoczniku. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 36. Pałac Badenich w Bejskach. Elewacja północna. Widoczne zabrudzenia powierzchniowe na całej powierzchni ścian i elementach dekoracyjnych, odspojenia tynków i łuszcząca się warstwa farby. Rozległe ubytki i nieestetyczne tynki w partii zwieńczenia portyku. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 37. Pałac Badenich w Bejskach. Elewacja północna. Widoczne zabrudzenia powierzchniowe na całej powierzchni ścian i elementach dekoracyjnych, odspojenia tynków i łuszcząca się warstwa farby. Rozległe ubytki i nieestetyczne tynki w partii zwieńczenia portyku. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 38. Pałac Badenich w Bejskach. Elewacja północna. Widoczne zabrudzenia powierzchniowe na całej powierzchni ścian i elementach dekoracyjnych, odspojenia tynków i łuszcząca się warstwa farby. Rozległe ubytki i nieestetyczne tynki w partii zwieńczenia portyku. Zniszczenia drewnianych opasek okiennych. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 39. Pałac Badenich w Bejskach. Elewacja północna. Widoczne zabrudzenia powierzchniowe na całej powierzchni ścian i elementach dekoracyjnych, odspojenia tynków i łuszcząca się warstwa farby. Zniszczenia drewnianych opasek okiennych. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 40. Pałac Badenich w Bejscach. Elewacja północna. Widoczne zabrudzenia i łuszcząca się warstwa farby z opasek okiennych.

Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 41. Pałac Badenich w Bejskach. Elewacja północna. Widoczne zabrudzenia powierzchniowe na całej powierzchni ścian i elementach dekoracyjnych, odspojenia tynków i łuszcząca się warstwa farby. Zniszczenia drewnianych opasek okiennych. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 42. Pałac Badenich w Bejskach. Elewacja północna. Widoczne zabrudzenia powierzchniowe na całej powierzchni ścian i elementach dekoracyjnych, odspojenia tynków i łuszcząca się warstwa farby. Zniszczenia drewnianych opasek okiennych. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 43. Pałac Badenich w Bejskach. Elewacja północna. Widoczne zabrudzenia powierzchniowe na całej powierzchni ścian i elementach dekoracyjnych, odspojenia tynków i łuszcząca się warstwa farby. Zniszczenia drewnianych opasek okiennych. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 44. Pałac Badenich w Bejscach. Elewacja północna. Widoczne zabrudzenia powierzchniowe na całej powierzchni ścian i elementach dekoracyjnych, odspojenia tynków i łuszcząca się warstwa farby. Zniszczenia drewnianych opasek okiennych. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 45. Pałac Badenich w Bejscach. Elewacja północna. Widoczne zabrudzenia powierzchniowe na całej powierzchni ścian i elementach dekoracyjnych, odspojenia tynków i łuszcząca się warstwa farby. Zniszczenia drewnianych opasek okiennych. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 46. Pałac Badenich w Bejskach. Elewacja północna. Widoczne zabrudzenia powierzchniowe na całej powierzchni ścian i elementach dekoracyjnych, odspojenia tynków i łuszcząca się warstwa farby. Zniszczenia drewnianych opasek okiennych. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 47. Pałac Badenich w Bejskach. Elewacja północna i zachodnia. Widoczne zabrudzenia powierzchniowe na całej powierzchni ścian i elementach dekoracyjnych, odspojenia tynków i łuszcząca się warstwa farby. Zniszczenia drewnianych opasek okiennych na elewacji płd. i brak opasek na elewacji wsch.

Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 48. Pałac Badenich w Bejskach. Elewacja zachodnia. Widoczne zabrudzenia powierzchniowe na całej powierzchni ścian i elementach dekoracyjnych, odspojenia tynków i łuszcząca się warstwa farby. Brak opasek wokół okien.

Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 49. Pałac Badenich w Bejskach. Elewacja zachodnia. Widoczne zabrudzenia powierzchniowe na całej powierzchni ścian i elementach dekoracyjnych, odspojenia tynków i łuszcząca się warstwa farby. Brak opasek wokół okien. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 50. Pałac Badenich w Bejskach. Elewacja zachodnia. Widoczne zabrudzenia powierzchniowe na całej powierzchni ścian i elementach dekoracyjnych, odspojenia tynków i łuszcząca się warstwa farby. Brak opasek wokół okien. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 51. Pałac Badenich w Bejskach. Elewacja zachodnia. Widoczne zabrudzenia powierzchniowe na całej powierzchni ścian i elementach dekoracyjnych, odspojenia tynków i łuszcząca się warstwa farby. Rozległe ubytki i pęknięcia murów oraz brak opasek okiennych. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 52. Pałac Badenich w Bejscach. Elewacja zachodnia. Widoczne zabrudzenia powierzchniowe na całej powierzchni ścian i elementach dekoracyjnych, odspojenia tynków i łuszcząca się warstwa farby. Rozległe ubytki i pęknięcia murów oraz brak opasek okiennych. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 53. Pałac Badenich w Bejskach. Elewacja zachodnia. Widoczne zabrudzenia powierzchniowe na całej powierzchni ścian i elementach dekoracyjnych, odspojenia tynków i łuszcząca się warstwa farby. Rozległe ubytki i pęknięcia murów oraz brak opasek okiennych. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 54. Pałac Badenich w Bejskach. Elewacja zachodnia. Widoczne zabrudzenia powierzchniowe na całej powierzchni ścian i elementach dekoracyjnych, odspojenia tynków i łuszcząca się warstwa farby. Rozległe ubytki i pęknięcia murów oraz brak opasek okiennych. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 55. Pałac Badenich w Bejskach. Elewacja zachodnia. Widoczne zabrudzenia powierzchniowe na całej powierzchni ścian i elementach dekoracyjnych, odspojenia tynków i łuszcząca się warstwa farby. Rozległe ubytki i pęknięcia murów oraz brak opasek okiennych. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 56. Pałac Badenich w Bejskach. Elewacja zachodnia. Widoczne zabrudzenia powierzchniowe na całej powierzchni ścian i elementach dekoracyjnych, odspojenia tynków i łuszcząca się warstwa farby. Rozległe ubytki i pęknięcia murów oraz brak opasek okiennych. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 57. Pałac Badenich w Bejskach. Elewacja zachodnia. Widoczne zabrudzenia powierzchniowe na całej powierzchni ścian i elementach dekoracyjnych, odspojenia tynków i łuszcząca się warstwa farby. Rozległe ubytki i pęknięcia murów oraz brak opasek okiennych.
Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 58. Pałac Badenich w Bejskach. Elewacja zachodnia. Widoczne zabrudzenia powierzchniowe na całej powierzchni ścian i elementach dekoracyjnych, odspojenia tynków i łuszcząca się warstwa farby. Rozległe ubytki i pęknięcia murów oraz brak opasek okiennych.
Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 59. Pałac Badenich w Bejskach. Elewacja zachodnia i północna. Widoczne zabrudzenia powierzchniowe na całej powierzchni ścian i elementach dekoracyjnych, odspojenia tynków i łuszcząca się warstwa farby. Rozległe ubytki i pęknięcia murów oraz brak opasek okiennych. Zabrudzenia wątku kamiennego grotu oraz betonowych schodów. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 60. Pałac Badenich w Bejskach. Elewacja południowa. Widoczne zabrudzenia powierzchniowe na całej powierzchni ścian i elementach dekoracyjnych, odspojenia tynków i łuszcząca się warstwa farby. Rozległe ubytki i pęknięcia murów oraz brak opasek okiennych. Zabrudzenia wątku kamiennego grotu oraz betonowych schodów. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 61. Pałac Badenich w Bejskach. Elewacja południowa. Widoczne zabrudzenia powierzchniowe na całej powierzchni ścian i elementach dekoracyjnych, odspojenia tynków i łuszcząca się warstwa farby. Pęknięcia murów oraz brak opasek okiennych. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 62. Pałac Badenich w Bejskach. Elewacja południowa. Widoczne zabrudzenia powierzchniowe na całej powierzchni ścian i elementach dekoracyjnych, odspojenia tynków i łuszcząca się warstwa farby. Pęknięcia murów oraz brak opasek okiennych. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 63. Pałac Badenich w Bejskach. Elewacja południowa. Widoczne zabrudzenia powierzchniowe na całej powierzchni ścian i elementach dekoracyjnych, odspojenia tynków i łuszcząca się warstwa farby. Pęknięcia murów oraz brak opasek okiennych. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 64. Pałac Badenich w Bejskach. Elewacja południowa. Widoczne zabrudzenia powierzchniowe na całej powierzchni ścian i elementach dekoracyjnych, odspojenia tynków i łuszcząca się warstwa farby. Pęknięcia murów oraz brak opasek okiennych. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 65. Pałac Badenich w Bejskach. Elewacja południowa. Widoczne zabrudzenia powierzchniowe na całej powierzchni ścian i elementach dekoracyjnych, odspojenia tynków i łuszcząca się warstwa farby. Pęknięcia murów oraz brak opasek okiennych. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 66. Pałac Badenich w Bejskach. Elewacja południowa. Widoczne zabrudzenia powierzchniowe na całej powierzchni ścian i elementach dekoracyjnych, odspojenia tynków i łuszcząca się warstwa farby. Pęknięcia murów oraz brak opasek okiennych. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 67. Pałac Badenich w Bejskach. Elewacja południowa. Widoczne zabrudzenia powierzchniowe na całej powierzchni ścian i elementach dekoracyjnych, odspojenia tynków i łuszcząca się warstwa farby. Pęknięcia murów oraz brak opasek okiennych. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 68. Pałac Badenich w Bejskach. Elewacja południowa. Widoczne zniszczenia drewnianych okien półokrągłych w górnej partii ryzalitu. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 69. Pałac Badenich w Bejskach. Elewacja południowa. Widoczne zniszczenia drewnianych okien półokrągłych w górnej partii ryzalitu. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 70. Pałac Badenich w Bejskach. Elewacja południowa. Widoczne zniszczenia drewnianych okien półokrągłych w górnej partii ryzalitu. Zabrudzenia powierzchniowe stolarki, złuszczenia farb oraz korozja elementów metalowych, wykruszenia kitu szklarskiego. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 71. Pałac Badenich w Bejskach. Elewacja południowa. Widoczne zniszczenia drewnianych okien półokrągłych w górnej partii ryzalitu. Zabrudzenia powierzchniowe stolarki, złuszczenia farb oraz korozja elementów metalowych, wykruszenia kitu szklarskiego. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 72. Pałac Badenich w Bejskach. Elewacja południowa. Widoczne zniszczenia drewnianych okien półokrągłych w górnej partii ryzalitu. Zabrudzenia powierzchniowe stolarki, złuszczenia farb oraz korozja elementów metalowych, wykruszenia kitu szklarskiego. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 73. Pałac Badenich w Bejskach. Elewacja południowa. Widoczne zniszczenia drewnianych okien półokrągłych w górnej partii ryzalitu. Zabrudzenia powierzchniowe stolarki, złuszczenia farb oraz korozja elementów metalowych, wykruszenia kitu szklarskiego. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 74. Pałac Badenich w Bejskach. Elewacja południowa. Widoczne zniszczenia drewnianych okien półokrągłych w górnej partii ryzalitu. Zabrudzenia powierzchniowe stolarki, złuszczenia farb oraz korozja elementów metalowych, wykruszenia kitu szklarskiego. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 75. Pałac Badenich w Bejskach. Elewacja południowa. Widoczne zniszczenia drewnianych okien półokrągłych w górnej partii ryzalitu. Zabrudzenia powierzchniowe stolarki, złuszczenia farb oraz korozja elementów metalowych, wykruszenia kitu szklarskiego. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

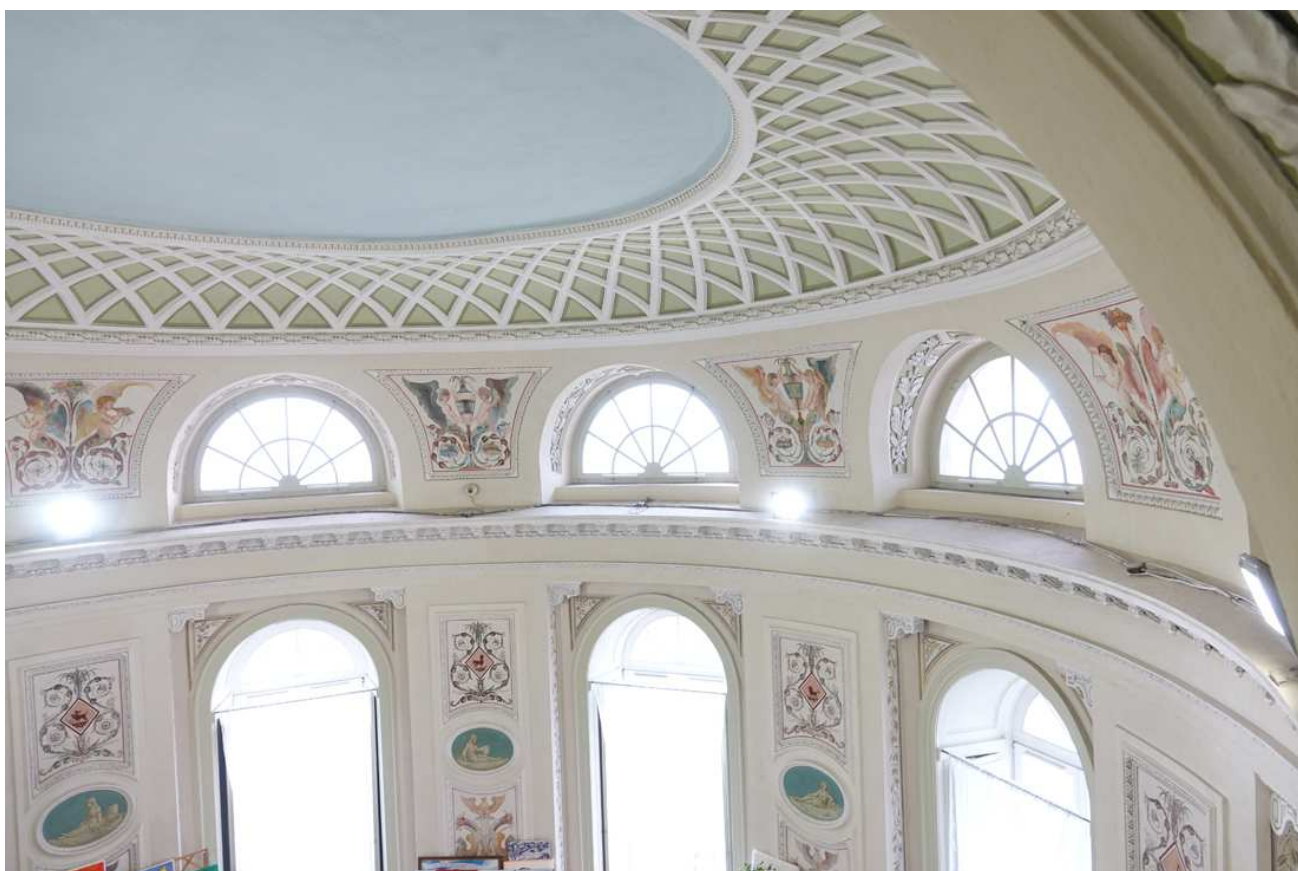
Fot. 76. Pałac Badenich w Bejskach. Elewacja południowa. Widoczne zniszczenia drewnianych okien półokrągłych w górnej partii ryzalitu. Zabrudzenia powierzchniowe stolarki, złuszczenia farb oraz korozja elementów metalowych, wykruszenia kitu szklarskiego. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 77. Pałac Badenich w Bejskach. Wnętrze - sala balowa. Widoczne zniszczenia drewnianych okien półokrągłych w górnej partii ryzalitu. Zabrudzenia powierzchniowe stolarki, złuszczenia farb oraz korozja elementów metalowych, wykruszenia kitu szklarskiego. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 78. Pałac Badenich w Bejscach. Wnętrze - sala balowa. Widoczne zniszczenia drewnianych okien półokrągłych w górnej partii ryzalitu. Zabrudzenia powierzchniowe stolarki, złuszczenia farb oraz korozja elementów metalowych, wykruszenia kitu szklarskiego. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 79. Pałac Badenich w Bejscach. Wnętrze - sala balowa. Widoczne zniszczenia drewnianych okien półokrągłych w górnej partii ryzalitu. Zabrudzenia powierzchniowe stolarki, złuszczenia farb oraz korozja elementów metalowych, wykruszenia kitu szklarskiego. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 80. Pałac Badenich w Bejscach. Wnętrze - sala balowa. Widoczne zniszczenia drewnianych okien półokrągłych w górnej partii ryzalitu. Pomalowane okna od strony wewnętrznej. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 81. Pałac Badenich w Bejscach. Wnętrze - sala balowa. Widoczne zniszczenia drewnianych okien półokrągłych w górnej partii ryzalitu. Pomalowane okna od strony wewnętrznej, oryginalne zamknięcia tzw. „koniki”. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 82. Pałac Badenich w Bejscach. Wnętrze - sala balowa. Widoczne zniszczenia drewnianych okien półokrągłych w górnej partii ryzalitu. Pomalowane okna od strony wewnętrznej, oryginalne zamknięcia tzw. „koniki”. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 83. Pałac Badenich w Bejscach. Wnętrze - sala balowa. Widoczne zniszczenia drewnianych okien półokrągłych w górnej partii ryzalitu. Pomalowane okna od strony wewnętrznej. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 84. Pałac Badenich w Bejscach. Wnętrze - sala balowa. Widoczne zniszczenia drewnianych okien półokrągłych w górnej partii ryzalitu. Zabrudzenia powierzchniowe stolarki, oryginalne zamknięcia tzw. „koniki”.
Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 85. Pałac Badenich w Bejscach. Wnętrze - sala balowa. Widoczne zniszczenia drewnianych okien półokrągłych w górnej partii ryzalitu. Pomalowane okna od strony wewnętrznej, oryginalne zamknięcia tzw. „koniki”.
Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 86. Pałac Badenich w Bejskach. Wnętrze - sala balowa. Widoczne zniszczenia drewnianych okien półokrągłych w górnej partii ryzalitu. Pomalowane okna od strony wewnętrznej. Brak zachowanych oryginalnych zamknięć, prowizoryczne zamykanie na gwoździach. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 87. Pałac Badenich w Bejskach. Wnętrze - sala balowa. Widoczne zniszczenia drewnianych okien półokrągłych w górnej partii ryzalitu. Pomalowane okna od strony wewnętrznej. Brak zachowanych oryginalnych zamknięć, prowizoryczne zamykanie na gwoździach. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 88. Pałac Badenich w Bejscach. Wnętrze - sala balowa. Widoczne zniszczenia drewnianych okien półokrągłych w górnej partii ryzalitu. Pomalowane okna od strony wewnętrznej. Zabrudzenia powierzchniowe.

Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 89. Pałac Badenich w Bejskach. Elewacja południowa. Widoczne zabrudzenia powierzchniowe na całej powierzchni ścian i elementach dekoracyjnych, odspojenia tynków i łuszcząca się warstwa farby. Pęknięcia murów oraz brak opasek okiennych. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 90. Pałac Badenich w Bejskach. Elewacja południowa. Widoczne zabrudzenia powierzchniowe na całej powierzchni ścian i elementach dekoracyjnych, odspojenia tynków i łuszcząca się warstwa farby. Pęknięcia murów oraz brak opasek okiennych. Zabrudzenia wątku kamiennego grotty oraz betonowych schodów. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 91. Pałac Badenich w Bejskach. Elewacja południowa. Widoczne zabrudzenia powierzchniowe na całej powierzchni ścian i elementach dekoracyjnych, odspojenia tynków i łuszcząca się warstwa farby. Pęknięcia murów oraz brak opasek okiennych. Zabrudzenia wątku kamiennego grotty oraz betonowych schodów. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 92. Pałac Badenich w Bejscach. Elewacja południowa. Widoczne zabrudzenia powierzchniowe na całej powierzchni wątku kamiennego groty. Pęknięcia zaprawy spajającej bloki kamienne groty. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 93. Pałac Badenich w Bejscach. Elewacja południowa. Widoczne zabrudzenia powierzchniowe na całej powierzchni wątku kamiennego groty. Pęknięcia zaprawy spajającej bloki kamienne groty. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 94. Pałac Badenich w Bejscach. Elewacja południowa. Widoczne zabrudzenia powierzchniowe na całej powierzchni wątku kamiennego groty. Zawilgocenie spoiny.
Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 95. Pałac Badenich w Bejscach. Elewacja południowa. Widoczne zabrudzenia powierzchniowe na całej powierzchni wątku kamiennego grotty. Pęknięcia zaprawy spajającej bloki kamienne grotty. Rozległe skażenie biologiczne.

Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 96. Pałac Badenich w Bejscach. Elewacja południowa. Widoczne zabrudzenia powierzchniowe na całej powierzchni wątku kamiennego groty. Pęknięcia zaprawy spajającej bloki kamienne groty. Rozległe skażenie biologiczne.

Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 97. Pałac Badenich w Bejscach. Elewacja południowa. Widoczne zabrudzenia powierzchniowe na całej powierzchni wątku kamiennego grotty. Pęknięcia zaprawy spajającej bloki kamienne grotty. Rozległe skażenie biologiczne.

Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 98. Pałac Badenich w Bejscach. Elewacja południowa. Widoczne zabrudzenia powierzchniowe na całej powierzchni wątku kamiennego grotu. Pęknięcia zaprawy spajającej bloki kamienne grotu. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 99. Pałac Badenich w Bejscach. Elewacja południowa. Widoczne zabrudzenia powierzchniowe na całej powierzchni wątku kamiennego grotu. Pęknięcia zaprawy spajającej bloki kamienne grotu. Rozległe skażenie biologiczne.

Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 100. Pałac Badenich w Bejscach. Elewacja południowa. Widoczne zabrudzenia powierzchniowe na całej powierzchni wątku kamiennego grotu. Pęknięcia zaprawy spajającej bloki kamienne grotu. Rozległe skażenie biologiczne. Degradacja piaskowców z których wykonano grotę. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 101. Pałac Badenich w Bejscach. Elewacja południowa. Widoczne zabrudzenia powierzchniowe na całej powierzchni wątku kamiennego grotty oraz betonowych schodów. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 102. Pałac Badenich w Bejscach. Elewacja południowa. Widoczne zabrudzenia powierzchniowe na całej powierzchni wątku kamiennego groty oraz betonowych schodów. Pęknięcia stopni betonowych.

Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 103. Pałac Badenich w Bejscach. Elewacja południowa. Widoczne zabrudzenia powierzchniowe na całej powierzchni wątku kamiennego grotty oraz betonowych schodów. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 104. Pałac Badenich w Bejscach. Elewacja południowa. Widoczne zabrudzenia powierzchniowe na całej powierzchni wątku kamiennego grotty oraz betonowych schodów. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 105. Pałac Badenich w Bejscach. Elewacja południowa. Widoczne zabrudzenia powierzchniowe na całej powierzchni wątku kamiennego grotu oraz betonowych schodów.
Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 106. Pałac Badenich w Bejscach. Elewacja południowa. Widoczne przemalówki na stolarce drzwiowej z licznymi uszkodzeniami i wypaczeniem drewna. Oryginalne zawiasy i klamki. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 107. Pałac Badenich w Bejscach. Elewacja południowa. Widoczne przemalówki na stolarce drzwiowej z licznymi uszkodzeniami i wypaczeniem drewna. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 108. Pałac Badenich w Bejskach. Elewacja południowa. Widoczne przemalówki na stolarce drzwiowej z licznymi uszkodzeniami i wypaczeniem drewna. Oryginalne zawiasy i klamki. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 109. Pałac Badenich w Bejscach. Elewacja południowa. Widoczne łuszczące się przemalówki na stolarce drzwiowej groty.

Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 110. Pałac Badenich w Bejscach. Elewacja południowa. Widoczne łuszczące się przemalówki na stolarce drzwiowej groty.

Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 111. Pałac Badenich w Bejscach. Elewacja południowa. Widoczne łuszczące się przemalówki na stolarce drzwiowej groty. Wysoki poziom kostki powoduje brak możliwości otwierania drzwi. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

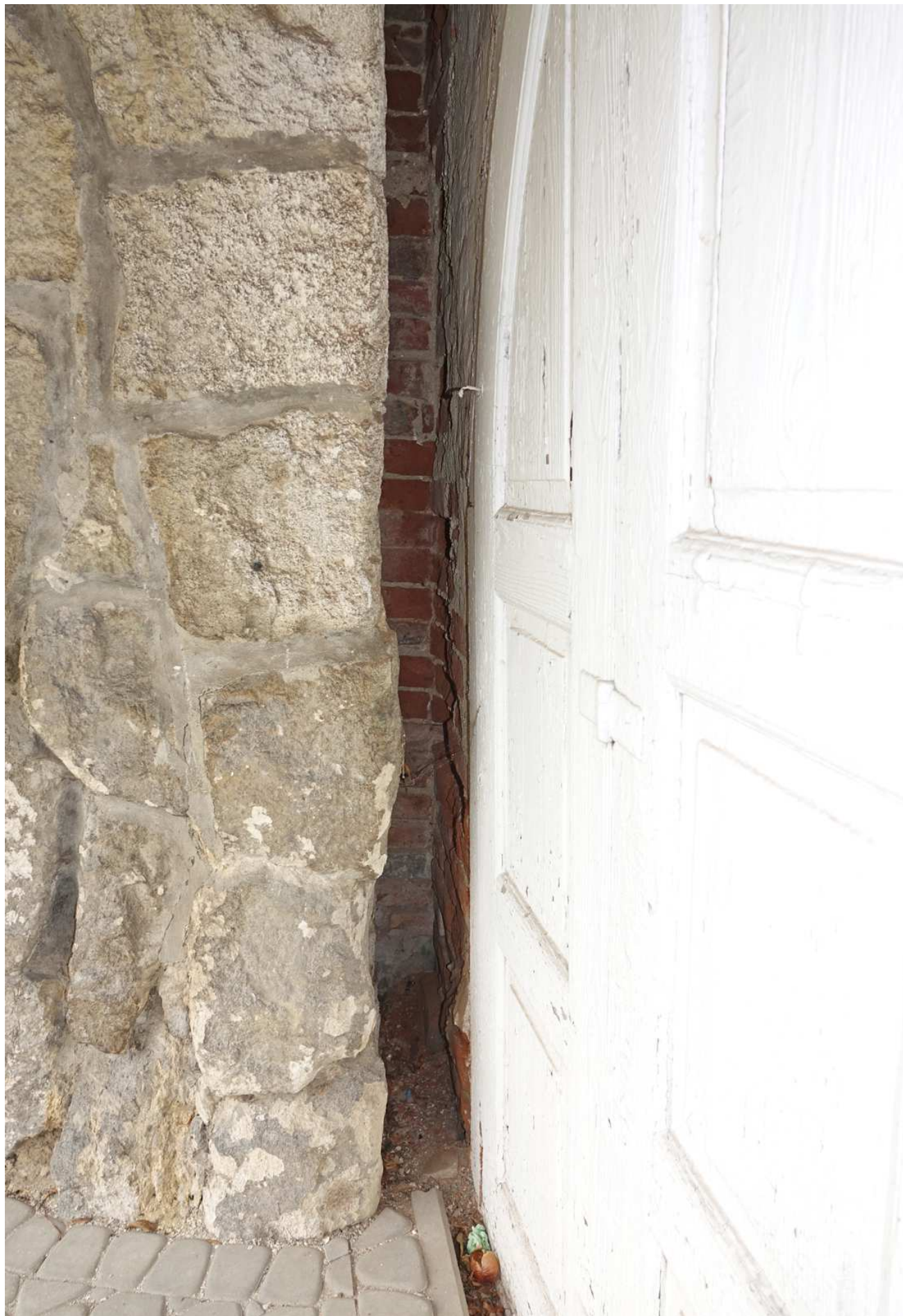
Fot. 112. Pałac Badenich w Bejscach. Elewacja południowa. Widoczne łuszczące się przemalówki na stolarce drzwiowej groty. Wysoki poziom kostki powoduje brak możliwości otwierania drzwi. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 113 Pałac Badenich w Bejscach. Elewacja południowa. Widoczne łuszczące się przemalówki na stolarce drzwiowej groty.
Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 114. Pałac Badenich w Bejscach. Elewacja południowa. Widoczne łuszczące się przemalówki na stolarce drzwiowej groty. Zawilgocenie drewnianego nadproża drzwi.
Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 115. Pałac Badenich w Bejskach. Elewacja południowa. Widoczne łuszczące się przemalówki na stolarce drzwiowej grotty. Zawilgocenie wątku ceglanego wokół drzwi. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 116. Pałac Badenich w Bejscach. Elewacja południowa. Widoczne łuszczące się przemalówki na stolarce drzwiowej groty. Zawilgocenie drewnianego nadproża drzwi.
Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 117. Pałac Badenich w Bejscach. Elewacja południowa. Widoczne łuszczące się przemalówki na stolarce drzwiowej groty. Zawilgocenie wątku ceglanego wokół drzwi.
Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 118. Pałac Badenich w Bejscach. Elewacja południowa. Widoczne przemalówki na stolarce drzwiowej z licznymi uszkodzeniami i wypaczeniem drewna. Oryginalne zawiasy. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 119. Pałac Badenich w Bejscach. Wnętrze groty. Widoczna stolarka drzwiowa z przemalówkami, wypaczeniem drewna, brakiem okuć i szkła. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 120. Pałac Badenich w Bejscach. Wnętrze groty. Widoczna stolarka drzwiowa z przemalówkami, wypaczeniem drewna, brakiem okuć i szkła. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

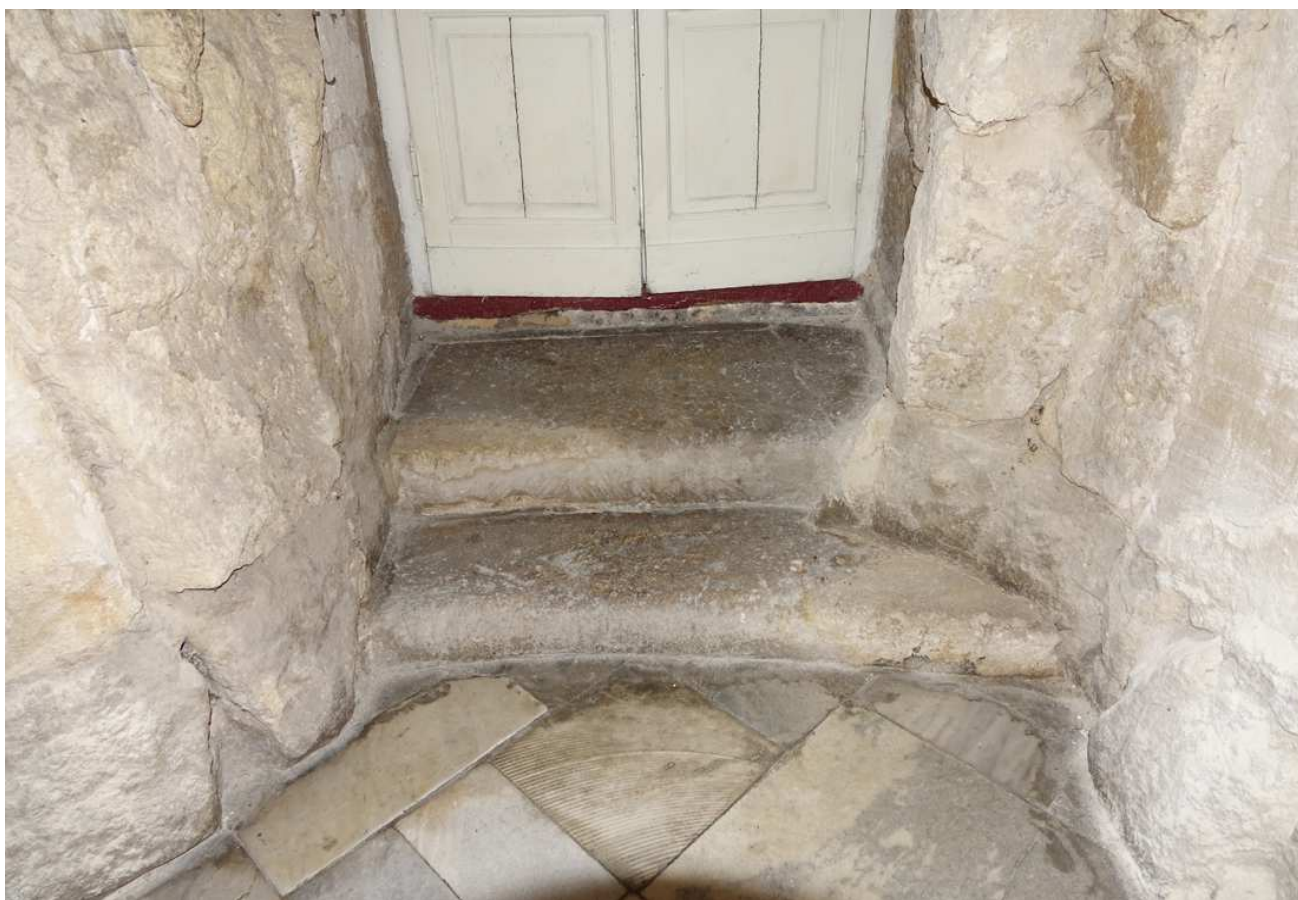
Fot. 121. Pałac Badenich w Bejskach. Wnętrze groty. Widoczna stolarka drzwiowa z przemałowkami, wypaczeniem drewna, brakiem okuć i szkła, zabrudzenia elementów kamiennych-schodów. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 122. Pałac Badenich w Bejskach. Wnętrze groty. Widoczna stolarka drzwiowa z przemalówkami, wypaczeniem drewna, niekompletnymi okuciami i zniszczeniami szkła. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 123. Pałac Badenich w Bejscach. Wnętrze groty. Widoczna stolarka drzwiowa z przemalówkami, wypaczeniem drewna, oryginalne okucia. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 124. Pałac Badenich w Bejscach. Wnętrze groty. Widoczna stolarka drzwiowa z przemalówkami, wypaczeniem drewna, zabrudzenia elementów kamiennych-schodów. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

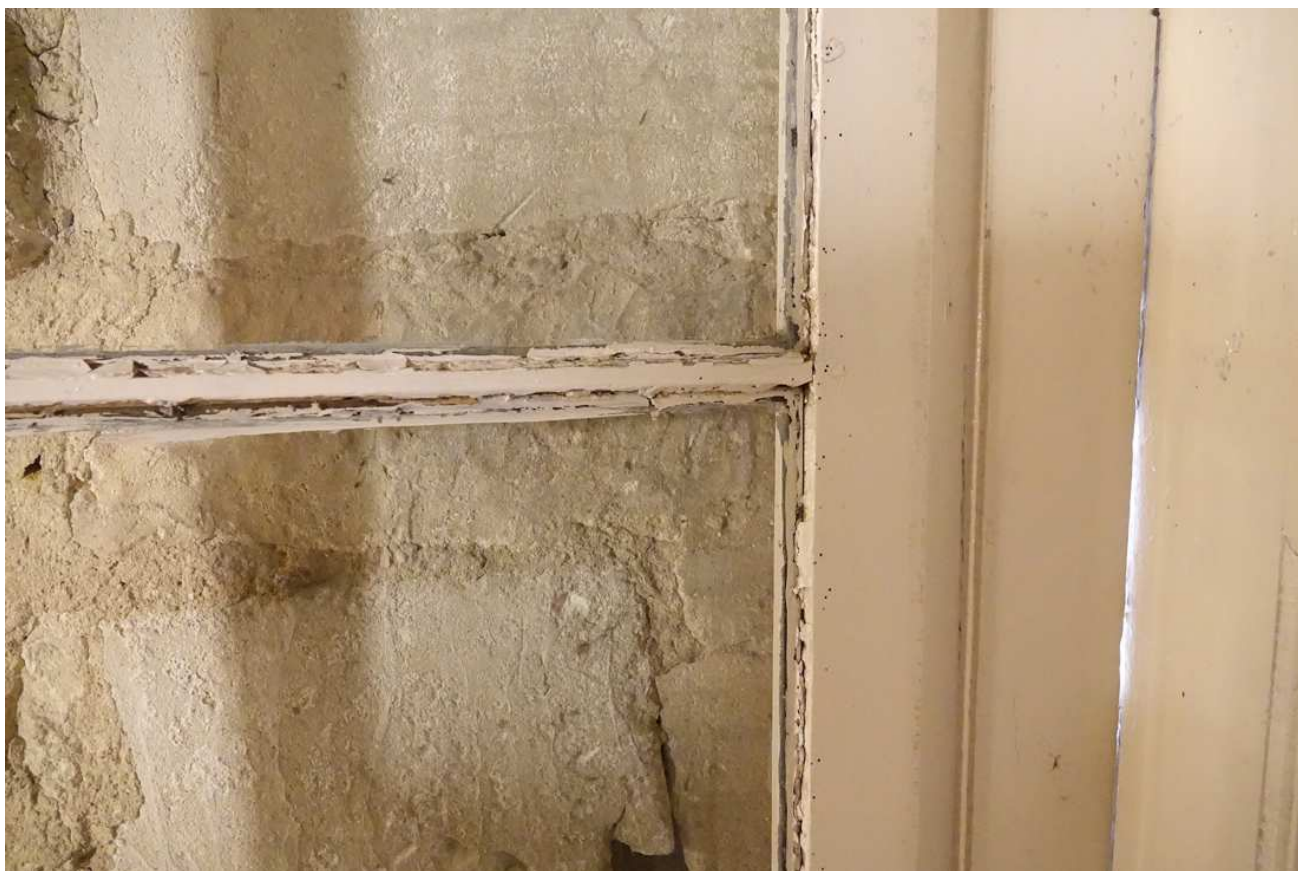
Fot. 125. Pałac Badenich w Bejskach. Wnętrze groty. Widoczna stolarka drzwiowa z przemalówkami, wypaczeniem drewna, niekompletnymi okuciami i zniszczeniami szkła. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 126. Pałac Badenich w Bejskach. Wnętrze groty. Widoczna stolarka drzwiowa z przemalówkami, wypaczeniem drewna, niekompletnymi okuciami i zniszczeniami szkleń. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 127. Pałac Badenich w Bejskach. Wnętrze grotty. Widoczna stolarka drzwiowa z przemalówkami, wypaczeniem drewna, niekompletnymi okuciami i zniszczeniami szkła. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 128. Pałac Badenich w Bejskach. Wnętrze grotty. Widoczna stolarka drzwiowa z przemalówkami, wypaczeniem drewna, niekompletnymi okuciami i zniszczeniami szkła. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 129. Pałac Badenich w Bejscach. Wnętrze groty. Widoczna stolarka drzwiowa z przemalówkami, wypaczeniem drewna, niekompletnymi i częściowo nieoryginalnymi okuciami. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

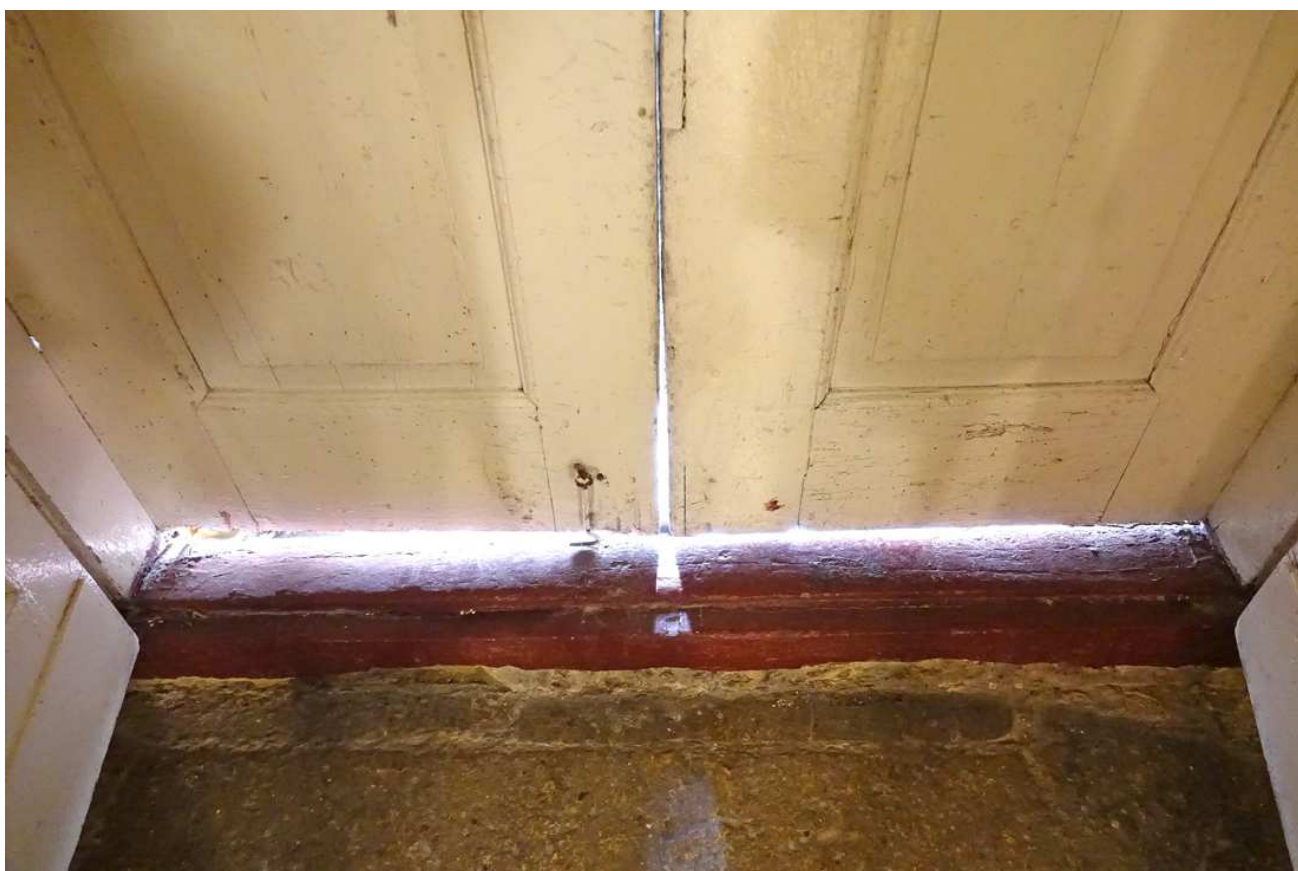

Fot. 130. Pałac Badenich w Bejscach. Wnętrze groty. Widoczna stolarka drzwiowa z przemalówkami, wypaczeniem drewna i nieszczelnościami powodującymi brak izolacji termicznej w pomieszczeniu groty. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 131. Pałac Badenich w Bejskach. Wnętrze groty. Widoczna stolarka drzwiowa z przemalówkami, wypaczeniem drewna i nieszczelnościami powodującymi brak izolacji termicznej w pomieszczeniu groty.

Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 132. Pałac Badenich w Bejskach. Wnętrze groty. Widoczna stolarka drzwiowa z przemalówkami, wypaczeniem drewna i nieszczelnościami powodującymi brak izolacji termicznej w pomieszczeniu groty.

Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 133. Pałac Badenich w Bejskach. Wnętrze groty. Widoczna stolarka drzwiowa z przemalówkami, wypaczeniem drewna, niekompletnymi okuciami i zniszczeniami szkła. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 134. Pałac Badenich w Bejskach. Wnętrze grotty. Widoczna stolarka drzwiowa z przemalówkami, wypaczeniem drewna, niekompletnymi okuciami i zniszczeniami szkła. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 135. Pałac Badenich w Bejskach. Wnętrze grotty. Widoczna stolarka drzwiowa z przemalówkami, wypaczeniem drewna, niekompletnymi okuciami i zniszczeniami szkła. Zawilgocenie wątku ceglanego murów wokół otworu drzwiowego. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 136. Pałac Badenich w Bejskach. Wnętrze grotty. Widoczna stolarka drzwiowa z przemalówkami, wypaczeniem drewna, niekompletnymi okuciami i zniszczeniami szkła. Zawilgocenie wątku ceglanego murów wokół otworu drzwiowego. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 137. Pałac Badenich w Bejscach. Wnętrze groty. Widoczna stolarka drzwiowa z przemalówkami, wypaczeniem drewna, zabrudzenia elementów kamiennych-schodów. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 138. Pałac Badenich w Bejscach. Wnętrze groty. Widoczna stolarka drzwiowa z przemalówkami, wypaczeniem drewna, zabrudzenia elementów kamiennych-schodów. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 139. Pałac Badenich w Bejskach. Wnętrze groty. Widoczna stolarka drzwiowa z przemalówkami, wypaczeniem drewna, niekompletnymi okuciami i zniszczeniami szkła. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 140. Pałac Badenich w Bejscach. Wnętrze groty. Widoczna stolarka drzwiowa z przemalówkami, wypaczeniem drewna, niekompletnymi okuciami i zniszczeniami szkła. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

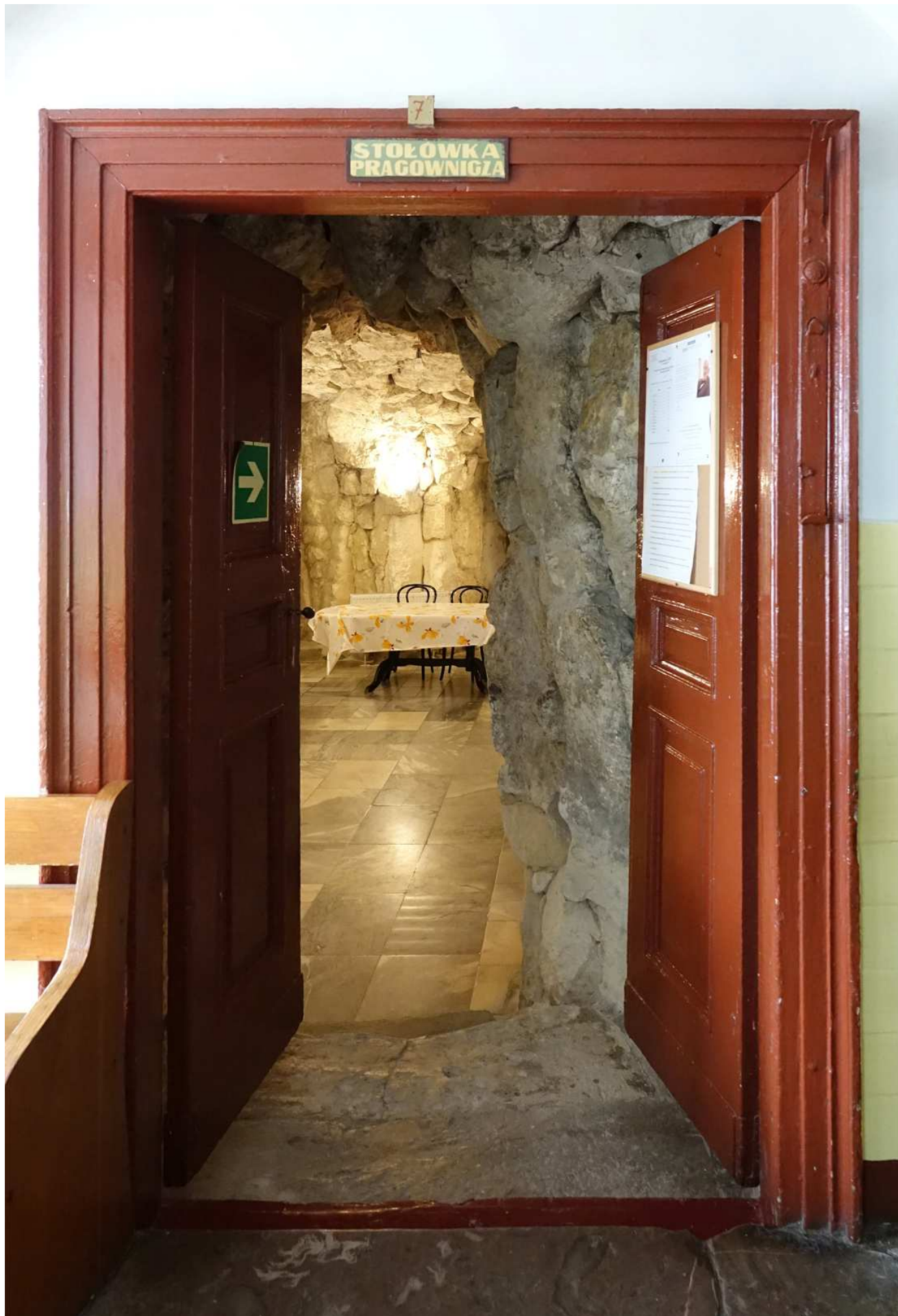
Fot. 141. Pałac Badenich w Bejscach. Wnętrze groty. Widoczne zabrudzone kamienne schody przy stolarce drzwiowej groty – od strony wewnętrznej.

Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 142. Pałac Badenich w Bejscach. Wnętrze groty. Widoczne zabrudzone kamienne schody przy stolarce drzwiowej groty – od strony wewnętrznej.

Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 143. Pałac Badenich w Bejskach. Wnętrze groty. Widoczna stolarka drzwiowa pomiędzy grota a korytarzem pałacu. Widoczne przemalówkami, wypaczenie drewna, niekompletnymi okuciami.

Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 144. Pałac Badenich w Bejskach. Wnętrze groty. Widoczna stolarka drzwiowa pomiędzy grotą a korytarzem pałacu. Widoczne przemalówki, wypaczenie drewna, niekompletnymi okuciami.

Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 145. Pałac Badenich w Bejskach. Wnętrze grotę. Widoczna stolarka drzwiowa pomiędzy grotą a korytarzem pałacu. Widoczne przemalówkami, wypaczenie drewna, niekompletnymi okuciami.

Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 146. Pałac Badenich w Bejskach. Wnętrze groty. Widoczna stolarka drzwiowa pomiędzy grotą a korytarzem pałacu. Widoczne przemalówkami, wypaczenie drewna, ubytki w drewnianym progu.

Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 147. Pałac Badenich w Bejskach. Wnętrze groty. Widoczna stolarka drzwiowa pomiędzy grotą a korytarzem pałacu. Widoczne przemalówkami, wypaczenie drewna, ubytki w drewnianym progu.

Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 148. Pałac Badenich w Bejscach. Wnętrze groty. Widoczna stolarka drzwiowa pomiędzy grotą a korytarzem pałacu. Widoczne przemalówki, wypaczenie drewna, oryginalne i współczesne okucia.

Fot. M. Domańska-Tomczyk.

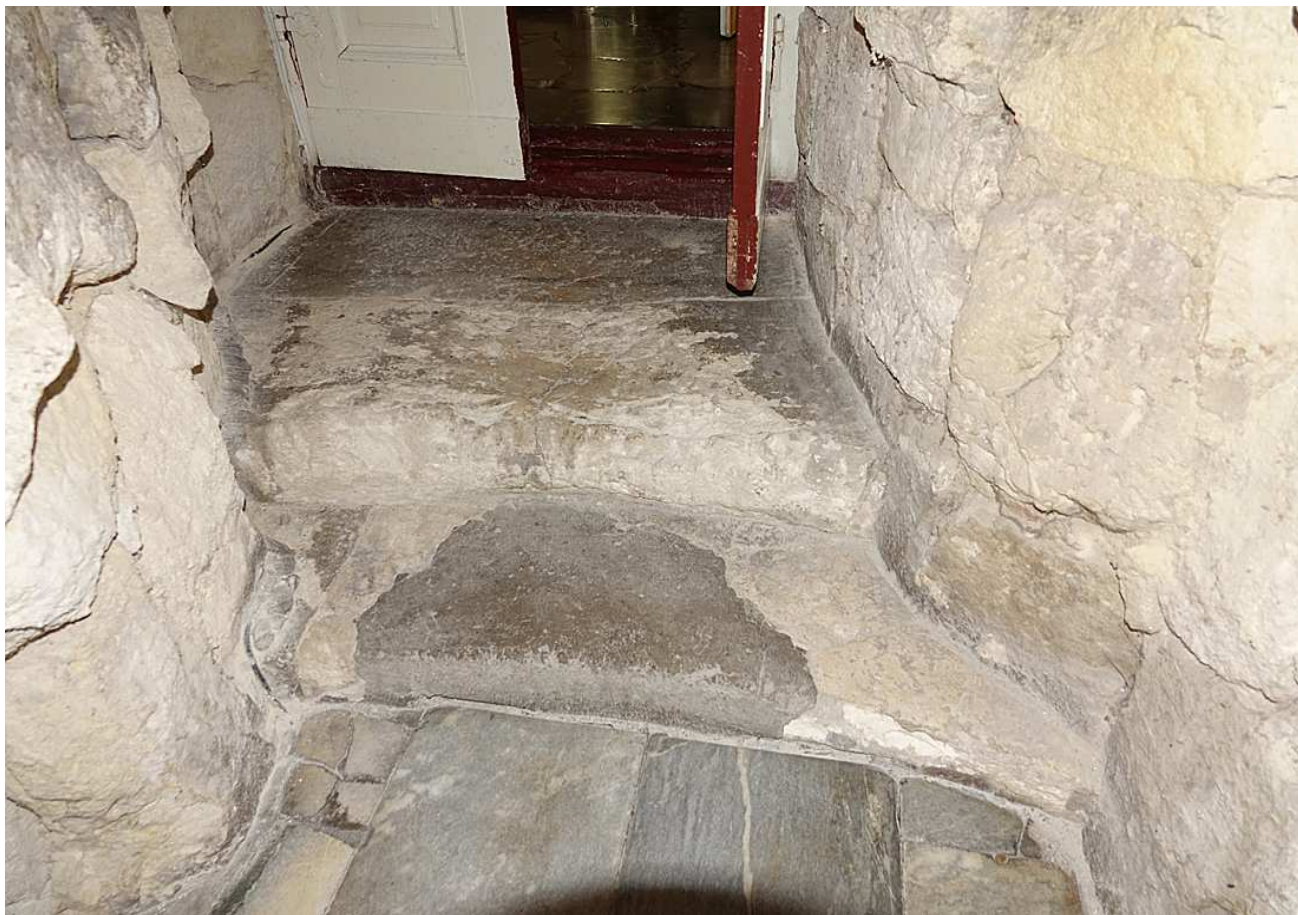
Fot. 149. Pałac Badenich w Bejskach. Wnętrze grotty. Widoczna stolarka drzwiowa pomiędzy grotą a korytarzem pałacu. Widoczne przemalówkami, wypaczenie drewna, oryginalne i współczesne okucia.

Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 150. Pałac Badenich w Bejskach. Wnętrze groty. Widoczna stolarka drzwiowa pomiędzy grołą a korytarzem pałacu. Widoczne przemalówkami, wypaczenie drewna, oryginalne okucia.

Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 151. Pałac Badenich w Bejscach. Wnętrze groty. Widoczne zabrudzone kamienne schody przy stolarce drzwiowej groty – od strony wewnętrznej.

Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 152. Pałac Badenich w Bejskach. Elewacja południowa i zachodnia. Widoczne zabrudzenia powierzchniowe na całej powierzchni ścian i elementach dekoracyjnych, odspojenia tynków i łuszcząca się warstwa farby. Rozległe ubytki i pęknięcia murów. Zniszczone opaski okienne wokół okien na ścianie zachodniej. Brak opasek okiennych na elewacji płn. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 153. Pałac Badenich w Bejskach. Elewacja zachodnia. Widoczne zabrudzenia powierzchniowe na całej powierzchni ścian i elementach dekoracyjnych, odspojenia tynków i łuszcząca się warstwa farby. Zniszczone opaski okienne wokół okien na ścianie zachodniej. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 154. Pałac Badenich w Bejskach. Elewacja zachodnia. Widoczne zabrudzenia powierzchniowe na całej powierzchni ścian i elementach dekoracyjnych, odspojenia tynków i łuszcząca się warstwa farby. Zniszczone opaski okienne wokół okien na ścianie zachodniej. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 155. Pałac Badenich w Bejskach. Elewacja zachodnia. Widoczne zabrudzenia powierzchniowe na całej powierzchni ścian i elementach dekoracyjnych, odspojenia tynków i łuszcząca się warstwa farby. Zniszczone opaski okienne wokół okien na ścianie zachodniej. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 156. Pałac Badenich w Bejskach. Elewacja zachodnia. Widoczne zabrudzenia powierzchniowe na całej powierzchni ścian i elementach dekoracyjnych, odspojenia tynków i łuszcząca się warstwa farby. Zniszczone opaski okienne wokół okien na ścianie zachodniej. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 157. Pałac Badenich w Bejskach. Elewacja zachodnia. Widoczne zabrudzenia powierzchniowe na całej powierzchni ścian i elementach dekoracyjnych, odspojenia tynków i łuszcząca się warstwa farby. Zniszczone opaski okienne wokół okien na ścianie zachodniej. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 158. Pałac Badenich w Bejscach. Elewacja zachodnia. Widoczne zabrudzenia powierzchniowe na całej powierzchni ścian i elementach dekoracyjnych, odspojenia tynków i łuszcząca się warstwa farby. Zniszczone opaski okienne wokół okien na ścianie zachodniej. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 159. Pałac Badenich w Bejskach. Elewacja zachodnia. Widoczne zabrudzenia powierzchniowe na całej powierzchni ścian i elementach dekoracyjnych, odspojenia tynków i łuszcząca się warstwa farby. Zniszczone opaski okienne wokół okien na ścianie zachodniej. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 160. Pałac Badenich w Bejscach. Elewacja zachodnia. Widoczne zabrudzenia powierzchniowe na całej powierzchni ścian i elementach dekoracyjnych, odspojenia tynków i łuszcząca się warstwa farby. Zniszczone opaski okienne wokół okien na ścianie zachodniej. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 161. Pałac Badenich w Bejscach. Elewacja zachodnia. Widoczne zabrudzenia powierzchniowe na całej powierzchni ścian i elementach dekoracyjnych, odspojenia tynków i łuszcząca się warstwa farby. Zniszczone opaski okienne wokół okien na ścianie zachodniej. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 162. Pałac Badenich w Bejscach. Elewacja zachodnia. Widoczne zabrudzenia powierzchniowe na całej powierzchni ścian i elementach dekoracyjnych, odspojenia tynków i łuszcząca się warstwa farby. Zniszczone opaski okienne wokół okien na ścianie zachodniej. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 163. Pałac Badenich w Bejscach. Elewacja zachodnia. Widoczne zabrudzenia powierzchniowe na całej powierzchni ścian i elementach dekoracyjnych, odspojenia tynków i łuszcząca się warstwa farby. Zniszczone opaski okienne wokół okien na ścianie zachodniej. Fot. M. Domańska-Tomczyk.

Fot. 164. Pałac Badenich w Bejskach. Elewacja zachodnia. Widoczne zabrudzenia powierzchniowe na całej powierzchni ścian i elementach dekoracyjnych, odspojenia tynków i łuszcząca się warstwa farby. Zniszczone opaski okienne wokół okien na ścianie zachodniej. Fot. M. Domańska-Tomczyk.